

TRANSCRIPCIÓ EN BRUT

Aquesta transcripció està pendent de verificació i correcció. Pot contenir, doncs, errades de fidelitat i incorreccions lingüístiques i no es pot considerar com una publicació oficial

Fitxer 24

El president

Reprenem la sessió amb la tercera compareixença.

Compareixença

de Ramon Pedrós Martí, excap del Gabinet de Premsa de Presidència entre els anys 1988 i 1998 (tram. 357-00849/10)

I agraïm la presència del senyor Ramon Pedrós. Ara comentàvem que, fruit dels horaris li fèiem una petició addicional de síntesi en les respostes.

No sé si vol fer una intervenció inicial breu, si ho considera, o si vol que passem directament a...

Ramon Pedrós Martí (excap del Gabinet de Premsa de Presidència entre els anys 1988 i 1998)

Podem passar directament les preguntes.

El president

Doncs, molt agraït per la seva compareixença, senyor Pedrós. Senyor Oriol Amorós, per Esquerra Republicana de Catalunya, per un temps de cinc minuts.

Oriol Amorós i March

Sí, gràcies, president. Gràcies, senyor Pedrós, per comparèixer davant d'aquesta comissió.

Vostè va ser cap de premsa del president Pujol, exactament de quin any a quin any?

Ramon Pedrós Martí

Del 88 al 98: deu anys i escaig.

Oriol Amorós i March

Vostè ha escrit tres llibres sobre –veig que els porta– el període en què ha estat treballant amb el president Pujol, i ha escrit en alguna entrevista, ha dit, doncs, que

feia aquests llibres amb la voluntat, doncs, de portar a coneixement públic quina era la personalitat del president Pujol i quin era la seva feina com a polític.

Vostè l'ha descrit –i crec que això és una obvietat– com a persona extraordinàriament important en la història de Catalunya, com un animal polític, com un fenomen extraordinari. Com el qualificaria, vostè, com a polític?

Oriol Amorós i March

Com a polític? Doncs, aquest cap de setmana he repassat una mica els llibres que havia fet –alguns ja publicats fa més de deu, dotze anys–, i gairebé tots estan dedicats a intentar descriure el personatge, no?, a través d'anècdotes, de vegades, i a través de, en fi, altres tipus de..., d'entrevistes, de comentaris, de viatges. I, per tant, es fa difícil.

Però jo diria que, a veure, seria difícil no reconèixer que el Jordi Pujol és –per utilitzar la frase feta, en ares a la síntesi que se m'ha demanat– el constructor de la Catalunya moderna. Vull dir, és l'home que guanya em sembla que són sis, no?, sis eleccions, gairebé totes per majoria absoluta, opta a..., no només el suport, sinó del reconeixement, i jo gairebé diria de la identificació moral i de lògica emocional, fins i tot, de gran part de la població, vists els resultats electorals.

Aquesta identificació amb el personatge... Per cert, a mi em porta de vegades a comparar-lo –ho dic, no?, hi dedico un parell de capítols a això– amb vol famós actor Capri –no sé si alguns de vostès, doncs, per edat, potser no saben qui és o no el van conèixer. Perquè assumeix les seves expressions, els seus tics, la seva estratègia comunicativa, sobretot, dalt d'un escenari, però –que és el que ell va estudiar, i el va tractar; eren amics, tots dos– és el que ell perseguia, precisament, que era aquesta eficàcia comunicativa, aquesta identificació amb, una mica, l'imaginari del català mitjà, per dir-ho així, que és el que es va reflectir d'una manera tan eficaç per assolir aquesta identificació.

Això és una de les cares que se'n podria dir. Tothom està d'acord a qualificar-lo –se l'ha qualificat així diverses vegades– de personatge molt polièdric, i de personalitat polièdrica, és a dir, de moltes cares. Aquesta n'és una.

I jo sóc bastant, vaja, eloqüent a explicar, diguem-ne, sobretot la gran tasca que fa pel que es refereix a la projecció internacional de Catalunya. De fet, el primer llibre que em demana Planeta és això: anècdotes dels viatges a l'estranger de Jordi

Pujol. Aquesta n'és la base; a partir d'aquí, doncs, aprofites per no quedar-te en la mera anècdota i vas més enllà i intentes donar-hi un gruix per aproximar-te al personatge, a la política, i a través dels temes que tracta amb la gent, doncs, explicar una mica el seu ideari, no?, i, per tant, en definitiva, la seva tasca.

És a dir que jo crec, i n'estava convençut, que fer una valoració molt positiva del personatge... El que passa és que jo sempre he set molt, bé, he anat molt..., he fet gala de ser un home lliure, m'he expressat sempre amb molta llibertat intel·lectual, fins i tot els deu anys que vaig treballar amb ell. Per això, doncs, algunes discussions que vam tindre per temes del dia a dia, de vegades, eh?, molt normals en qualsevol relació d'aquest tipus, sobretot amb un home que té una agenda molt atapeïda, i que decideix de pressa, i que té un sistema de treball molt acumulatiu i desordenat, com desordenat era ell en la gestió de la seva agenda, per dir-ho així, no?

Aleshores quan presentes un personatge, o intentes una aproximació a un personatge tan polièdric, doncs..., lògicament, com del mateix Lluís Prenafeta la seva mà dreta diu en les seves memòries que té virtuts i defectes. Aleshores, no és que jo m'hi recreï, però també explico, a través d'anècdotes que em semblen més o menys divertides –i jo crec que ho són, en definitiva–, reflecteixo la manera de ser humana d'aquest personatge.

Per cert, en la versió castellana dels dos llibres, que també hi ha elements dels nous i tal, ho titulo *Jordi Pujol, cara y cruz de una leyenda* –això està escrit fa tretze anys. És a dir, la «cara» n'és tot l'aspecte positiu, que em sembla que tots estariem d'acord aquí a reconèixer, i políticament, si més no, *grosso modo*. No hi ha dubte que és el personatge de la política catalana més important del segle XX.

I la «cruz de una leyenda», que són, diguem-ne, aquests aspectes més crítics, més peculiars, d'un personatge normalment amagat del gran públic perquè no es reflecteixen quan ell surt a la tribuna a parlar o a connectar amb la gent, sinó quan baixa de l'escenari i quan parla amb els seus col·laboradors o valora els seus consellers. És a dir, una mica la cara amagada, no? I jo em refereixo a aquesta «cara y cruz» relativa a això, si bé –si bé– com un element més, que ara és el que, lògicament, ocupa més aquesta comissió, no?, i és el que més ha sortit darrerament.

També surten de passada alguns aspectes que, si em permeten, es poden resumir d'aquesta manera, que és la relació... *(Pausa.)* Perdonin, que agafaré les ulleres. La relació, diguem ho així, del món del sector de negocis, de Convergència, o l'activitat d'alguns fills en el si del Govern, no?

Els aspectes més positius... Ho dic perquè a la pàgina 10 i 11 del llibre aquest en castellà estan resumits, diguem-ne, aspectes positius i algun aspecte més crític. Hi ha..., no m'hi estendré, perquè suposo que estem tots d'acord en els elogis que ha rebut, no?

En l'aspecte més negatiu, que fa referència a això, no?: «En la columna negativa» –és l'edició castellana–, «además, por joven que sea una democracia, y por mucha dedicación que toda su familia y un largo entorno empresarial consagrado a Cataluña, irá creciendo, mandato tras mandato, la molesta sensación que producen algunas sombras chinescas al moverse en la tramoya que une la política al mundo de los negocios. Todo ese deslumbrante juego de luces y morbosos claroscuros se entreteje entorno a una compleja, rebuscada y poliédrica personalidad que resulta fascinante por la cadena de contradicciones con la que se manifiesta» –etcètera.

I això es diu perquè el que més xoca d'aquests primers llibres –sobretot a una persona que ha treballat, doncs, deu anys amb ell com a cap de premsa, i això suposa que està en el cercle, si més no, de la seva gestió i del seu treball del dia a dia– és que es facin algunes al·lusions a la família o als fills, per exemple, no?

Però jo ho dic, primer, perquè la presència d'alguns fills en alguns viatges va ser notícia, va provocar polèmiques, que van sortir dels diaris dels anys noranta –van sortir als diaris. I l'únic que faig quan parlo, no ho sé, d'alguns viatges com a Portugal, o el de l'Argentina, i l'Uruguai i Xile, on hi ha la presència d'algun fill... Fas la crònica d'aquests viatges; clar, no pots amagar que els titulars més impactants d'aquell viatge es van centrar en això, i aleshores, doncs, reproduïxo jo alguns titulars i els emmarco amb algunes anècdotes daixò.

I després, també..., perquè això va comportar algun tipus de tensió en el si de Presidència, doncs, que podríem d'alguna manera personalitzar entre la cap del gabinet del president, la Carme Alcoriza, que va treballar quaranta anys amb ell, que venia de secretària seva de Banca Catalana, i la mateixa Marta Ferrusola, que

molta gent sap que no es queien simpàtiques, per dir-ho així, no tenien molt bona relació.

I he trobat una frase, en aquest llibre –l'he trobat ara, no era pas conscient d'haver-la escrit fa tretze anys–: «Su devota inclinación...», de Carme Alcoriza, cap de gabinet, que, realment, en el sistema de govern del president Pujol, doncs, una cap de gabinet com la Carme Alcoriza tenia molta influència, i manava, vull dir que només calia que agafés el telèfon per trucar a un conseller i dir-li: «El president diu..., el president vol...» I, lògicament, doncs, se suposava que trametia ordres directes i, per tant, tenia molta influència. Però era d'una extraordinària fidelitat i lleialtat personal i política al president, i patia el seu enfrontament, per dir-ho així, o la manifesta antipatia que veia que sentia per ella la Marta Ferrusola.

«Su devota inclinación ante la gigantesca magnitud política de su jefe le hizo intuir que la única dificultad capaz de erosionarlo, ya que la oposición no pudo hacerlo en veinte años, solo podía surgir de su propio entorno familiar. Pujol siempre trató de aserendarla mostrándose convencido de que sus hijos, tal como argüía su esposa con el peso de la lógica materna, tenían todo el derecho del mundo a trabajar para los departamentos de la Generalitat que quisieran, y a presentarse directa o indirectamente, asesorando a terceros, a los concursos públicos, ofertas, contratos, adquisiciones y privatizaciones del Gobierno. En definitiva, nadie consiguió probar nunca ninguna ilegalidad flagrante fuera del ámbito de la estética y de los porcentajes habituales, si no tomamos en cuenta una sesión iniciática de floreteo parlamentario entre caballeros de familias conocidas y buena reputación» –això fa referència a...

Bé, no em vull estendre més en això perquè em sembla que ja m'he fet molt llarg en la pregunta. Vull dir, ...

Fitxer 25

...a veure, per resumir. Valoració política del president com a home polític, estadista català, per dir-ho així: un deu. Extraordinari. Capaç de fer plorar 200 empresaris japonesos amb un discurs a Tòquio, 250 o 300 emigrants catalans a l'Uruguai en un altre discurs al casal català, i a qualsevol de nosaltres o a qualsevol persona que tingues sentiment patriòtic amb algun discurs el dia que estigués

realment inspirat, per les seves grans qualitats de comunicació i per la seva visió i per la seva capacitat de transmetre una consciència catalanista, que lògicament és indubtable que va ser el creador d'aquesta consciència.

És a dir, jo mateix, si em permeten –se m'acaba d'ocórrer ara–, em vaig adonar de la transformació que s'havia operat a Catalunya en pocs anys. Quan jo vaig marxar de Catalunya a estudiar a Comillas, amb els jesuïtes, l'any..., estava jo a Barcelona, doncs vaig anar a Comillas l'any 63 devia ser. Vaig estar a Comillas fins al 67, un mes a Madrid..., es va traslladar la universitat, com molts de vostès saben de Comillas a Madrid, i em vaig quedar allà. Vaig acabar filosofia allà, vaig fer periodisme allà, vaig començar a treballar al diari *ABC* d'allà, i després ja vaig marxar a l'estranger, com a corresponsal de l'*ABC* primer, a Moscou; després, de Televisió Espanyola; després, de l'Agència Efe a Washington, a Brussel·les. Fins que torno a Catalunya, a Barcelona, l'any 86-87, eh?, que és on volia anar a parar.

Quan jo marxo de Barcelona els anys seixanta, i torno els anys..., finals dels vuitanta, Catalunya era una altra, ja havia canviat, ja era la Catalunya moderna. El primer discurs que faig jo a l'Agència Efe, perquè torno com a delegat de l'Agència Efe, era precisament en una presentació d'un llibre que intervenia [# 00.02.41 tant ell, que era *El Miracle*], dono jo la benvinguda a la gent i ho faig en castellà perquè em sembla que és l'idioma que segurament entén tothom i que em sembla correcte. I em quedo de pedra i astorat quan veig que tots els que m'intervenien al darrere parlen en català. Dic: «Cony, per què no he parlat jo en català?» És a dir, el cop d'una persona catalana, òbviament, i em sembla que patriota, que ha sortit de Catalunya i ha tornat al cap d'aquests quinze, divuit anys, cony, si t'imposava. A més, la mort de Franco, la transformació democràtica, l'autogovern encara que fos només ja els anys vuitanta, és molt important, és radical.

Bé, jo crec que en tot això té molt a veure Jordi Pujol –i d'altres, lògicament, però ell ho comanda. I a partir d'aquí és el que acaba de conduir la nau fins a principis del segle XXI. Amb pros i contres, amb tots els problemes i crítica política que vostès vulguin, lògicament, perquè és així, amb la discussió que sigui sobre el seu ideari, que jo l'hi discuteixo moltes vegades. En el segon llibre, que està dedicat a Jordi Pujol a les espanyes, és a dir, els viatges de Pujol a Espanya –a Madrid, a Andalusia, que hi va moltes vegades, a les Balears, a Galícia, a Bilbao, Vitòria, etcètera–..., arriba un moment que una de les discussions que tenim és aquesta,

de dir: «Home, ja està bé, sembla que anem a demanar caritat; sempre...» Deia: «Nosaltres ja hem fet el que havíem de fer. Ara són vostès els que ens han de reconèixer que som diferents i que som una nació.»

Oriol Amorós i March

Gràcies, senyor Pedrós. M'ha semblat, en una part de la..., de quan explicava els elements que podien ser una mica crítics dels seus llibres, com si demanés excuses, no?, o com si expliqués alguna dificultat que ha pogut tenir. És a dir, els seus llibres han generat rebuig a l'entorn del president Pujol?

Ramon Pedrós Martí

Home, sí. Rebuig o..., en alguns sectors; en alguns sectors, en altres no. En alguns sectors de Convergència, estic parlant, eh? –Convergència i Unió. En altres no. Però, vaja, els sectors, diguem-ne, més... tinguin en compte que els dos primers es van publicar encara quan manava Pujol, eh?, és a dir, en vida política, activa. Jo recordo com un líder d'un altre partit, doncs, home, em va felicitar públicament – que no venia a to, em va sorprendre– quan..., bé, felicitant-me per la valentia, va dir ell, de publicar un llibre com aquest. En canvi, jo sé que hi va haver molta gent, molts electors que no eren convergents, que em deien això: «Mira, et felicito perquè has aconseguit que pugui llegir, sense cansar-me'n, un llibre sencer sobre Jordi Pujol», perquè no l'haurien llegit mai, per dir-ho així. En canvi, en el sectors més propers –no ho sé, la família, algun determinat sector–, home, jo aquí no..., hi parlo d'alguns consellers, de vegades en alguns termes una mica..., no diria que satírics ni cruels, però una mica crític sí; doncs, és lògic que no els fes cap gràcia.

Jo n'era conscient que podia no caure bé, eh? –n'era conscient. Per això alguna vegada em va demanar algú: «És autoritzat, això? Li ho has passat?» Home, no l'hi vaig passar mai perquè sabia que..., vaja, que no me l'autoritzaria o que me'l «tatxaria», o que voldria negociar coses, no? Jo ho vaig fer, una mica, amb l'esperit..., abans em sembla que he dit de llibertat intel·lectual, que és el que he defensat i he tingut i he manifestat tota la vida. Jo crec que no és incompatible... Que és l'únic que volia subratllar, eh? Si ha fet la impressió que m'excusava, crec que no era així. He volgut subratllar que des d'una perspectiva d'una admiració profunda pel personatge i per l'obra política, hi havia molts elements que, en un sentit, com jo crec que correspon a un periodista independent, es poden descriure,

no?, i es poden perfectament analitzar i fer una mica de literatura, que en definitiva és el que em demanaven a l'editorial.

Oriol Amorós i March

Bé, aquesta comissió no és un judici, òbviament, i, per tant, no determinarem causes penals, però sí que és una comissió d'investigació d'un Parlament i, per tant, sí sobre una manera d'exercir la política, no? I amb el que vostè ens diu ara, amb el fet que els seus llibres, per exemple, generaven un cert rebuig; vostè ha escrit en algun moment que per a algunes persones del seu entorn era intocable; o vostè escriu en els seus llibres «alguns tics autoritaris», «una personalitat contradictòria», però també a vegades, doncs, «molta dificultat per encaixar la crítica», o «una relació amb els mitjans a vegades conflictiva, a vegades intervencionista». Hi ha diverses operacions del Jordi Pujol empresari intentant intervenir en els mitjans. I una relació amb els mitjans, des del poder, també a vegades una mica complicada –la descriu vostè en els seus llibres, no?–, com el fet que a vegades demanava preguntes sol·licitades que volia que fossin formulades exactament com havia demanat al periodista que li formules la pregunta. O la forma d'organitzar el Govern. Vostè ha dit ara una cosa que és una anècdota significativa, que diu «en el seu sistema de govern, una cap de Gabinet manava molt».

És a dir, en definitiva, una persona que en la part positiva que vostè diu, doncs, és evident que és una personalitat extraordinària, que desbordava i que exercia el seu càrrec i el seu poder i la relació amb els mitjans amb una força..., sense contrapesos, en podríem dir, amb una autoritat i una empenta sense contrapesos. ¿Vostè creu que aquesta era la forma que podem dir que caracteritzava el seu estil de lideratge: un estil fort, autoritari, sense contrapesos?

Ramon Pedrós Martí

Fort, sí, a causa de la seva mateixa personalitat. «Sense contrapesos» no acabo d'entendre el que vol dir. Perquè al seu entorn sí que és cert que hi havia gent que..., no molta –no molta–, però que sí que quan Pujol demanava la seva opinió la hi donaven lliurement i, per tant, en definitiva el president feia després i desfeia el que li semblava. Però també és cert que donava un marge ample de gestió –només faltaria. Una altra cosa és que ell estava mot a sobre dels consellers. Era

capaç de, un diumenge a la nit, trucar a un conseller i demanar-li: «Escolta, com està aquell tema», el que sigui, que li preocupés o el que sigui algun diumenge a la nit. Imagini's en un viatge! En un viatge, estant a Filadèlfia, podia trucar al conseller de Salut, doncs, per interrogar-lo sobre qualsevol tema puntual del seu ram.

Però sí que exigia resultats, i sí que exigia, d'alguna manera, doncs, home, a veure, que no [# 00.10.41], diguem-ne, un dit, i d'alguna manera que no..., que feia una gestió que no contradigués l'ideari. Ell s'enfadava molt quan algun conseller feia alguna declaració una mica o fora de to, o polèmica. Aleshores sí, muntava en còlera, que es diu. Trucava i li fotia la bronca que calgués, no? Això sí. Des d'aquest punt de vista era personalista? Doncs, sí, clar, l'estil de presidència de Jordi Pujol era molt personalista, no hi ha dubte.

També és cert que amb el seu autoritarisme –es pot dir autoritat o autoritarisme, com vulguin, per mi ara és sinònim pel que vaig a dir–, d'alguna manera, doncs, condicionava, intimidava molt l'interlocutor, i això és reflectia molt en el camp de la premsa. Moltes vegades jo m'havia d'enfadar amb els periodistes. Ja veuen, si han llegit els meus llibres, com penso i com escric i com m'expresso. I sempre he fet el mateix. Per tant, també m'expressava amb una certa..., jo diria que amb molta llibertat amb ell i amb el seu entorn. I jo m'enfadava amb els periodistes a les rodes de premsa; després, en acabar deia: «És que sembla mentida, com és que li heu preguntat per això?» És cert que col·locàvem preguntes que a ell li interessaven –és cert. Pràcticament ho dic al llibre; vostè ho acaba de recordar. Dues, tres preguntes que ell tenia especial interès que se li formulessin, doncs, pom!: «Escolta...» I, a més, clar, t'ho deia quan estava sortint del seu despatx, que els periodistes estaven entrant a la roda de premsa, que no tenies temps, allò, de fer un cafè amb un i explicar-li-ho. No, pràcticament li havies de dir: «Escolta, pregunta això, pregunta allò.» I els periodistes, com que ho entenien i ho sabien així –jo tenia personalment molt bona relació amb molts d'ells–, doncs, ho acceptaven.

Però al mateix temps jo els deia: «Escolta, és que teniu una actitud massa dòcil envers qui sigui.» quan un polític es posa darrere un micròfon en una compareixença de premsa, doncs, és evident que si és el president del teu país l'has de tractar amb respecte i amb deferència, però no vol dir que no hakis de fer les preguntes que hakis de fer amb una certa radicalitat interrogativa, per dir-ho així. I això en l'època Pujol, doncs, no es feia. Jo no sé si és pel tarannà català...

Com ja saben, jo m'he format a Madrid i fora de..., el Pedro Jota va ser el meu company de pupitre a l'ABC uns quants anys. Potser és aquest el meu estil –més radical– d'interrogar i d'abordar les qüestions. Però l'oasi català en el món periodístic vostès saben –ho dic amb una certa ironia, lògicament– que ha estat molt evident durant aquests anys.

Oriol Amorós i March

Clar, aquí el que analitzem també és què ha passat a l'entorn, no?, i quines conseqüències ha tingut aquesta forma d'exercir la política en la relació de l'entorn del president i els negocis o els sectors econòmics que obtenien contractes de la Generalitat, no? Vostè ens ha explicat en els seus llibres el cas de la presència dels fills del president Pujol, que tenien algun negoci amb algun interès en viatges, que eren expedicions, doncs, de negocis. Ens ha explicat la presència de diversos dels seus fills en diversos dels seus viatges, on possiblement hi havia aquests interessos. I, clar, això lliga una mica amb la forma d'exercir el poder personalista, no?, de dir... I també il·lustra la preocupació que ens ha dit de la cap de Gabinet, la Carme Alcoriza, no? És a dir, hi havia un entorn propici perquè es mirés cap a una altra banda, d'aquelles coses que feia la...

Fitxer 26

...del líder, per una por reverencial al líder? Hi havia ganes d'agradar l'entorn familiar del líder?

Ramon Pedrós Martí

Jo crec... Ho havíem parlat algunes vegades a l'entorn, diguem-ne, dels caps, tant de Gabinet, com de Protocol, com de Mitjans de Comunicació, com d'altres de palau. Era un tema que se'n parlava, eh? No cada dia, però fins i tot amb una certa freqüència.

Oriol Amorós i March

El tema negocis fills.

Ramon Pedrós Martí

El tema d'aquesta tensió...

Oriol Amorós i March

El tema reverencial.

Ramon Pedrós Martí

Sí. El tema d'aquesta tensió que de vegades suposava, doncs, o la presència de la mateixa Marta Ferrusola al palau, o l'activitat o les demandes d'alguns fills que es podien efectuar, doncs, a través d'algun tipus de gestions.

A mi, personalment, lògicament, com a periodista i cap del Gabinet de Mitjans de Comunicació, no em venien, però sí que m'arribava, diguem-ne, la remor que això podia provocar. La Carme Alcoriza no és l'únic cas, no? Hi va haver algun altre alt càrrec de Presidència que alguna vegada, doncs, va manifestar això. És a dir, que realment –una mica en la línia del que acabo de llegir que deia la Carme Alcoriza, eh?– l'únic perill que podia erosionar el president podia vindre del seu entorn familiar. Jo crec..., em vaig quedar amb la frase –aquí està escrita, fa molts anys. I aquesta era una qüestió que, lògicament, doncs, era tema tabú –era tema tabú.

I quan al mateix Jordi Pujol alguna vegada, doncs, se n'havia pogut parlar, en un moment de més distensió o en un moment de polèmica provocada per l'aparició d'algun fill o la integració d'algun fill en algun viatge, ell mateix tendia a explicar – s'ha dit això, em sembla, jo no sé si ho recullo així en algun llibre– que ell tenia complex de mal pare, des del punt de vista que no s'havia pogut dedicar prou a la família –als fills, bàsicament– perquè s'havia dedicat a Catalunya. Ell s'havia dedicat a Catalunya, no era a casa mai, no havia pogut «disfrutar», diguem-ne, ni de la infantesa, ni de l'adolescència dels seus fills. I, en canvi, ara –és a dir, «ara», aleshores–, doncs, deixava fer, una mica per compensar, una mica perquè no s'acabés, diguem-ne, d'ennegrir la imatge negativa que podien tenir els seus fills respecte del pare.

No sé si m'explico, en el que vull dir. Era un pare més concessiu, des d'aquest punt de vista. I, d'alguna manera, doncs, clar, la que realment vèiem nosaltres que podia estimular més, diguem-ne, la irrupció dels fills amb alguna demanda o amb algun favor del pare, que es donava la casualitat que ocupava la presidència de la Generalitat..., podia venir d'alguna manera gestionada, o impulsada, o inclús promoguda, per la mateixa Marta Ferrusola. (*Veus de fons.*)

Oriol Amorós i March

Em sembla que són paraules plenes de significat, les que diu vostè, eh? És a dir, a l'entorn de Presidència arribaven demandes de favors dels fills, i, a més a més, promoguts per Marta Ferrusola.

Ramon Pedrós Martí

Jo no li sabia dir..., no sé si amb això...

Oriol Amorós i March

He reproduït les seves paraules.

Ramon Pedrós Martí

Sí, sí, sí. Jo no li sabia dir quin tipus de demandes, per exemple, perquè no me les deien a mi, ni me les...

Oriol Amorós i March

Contractes...

Ramon Pedrós Martí

No, no li ho sabia dir.

Oriol Amorós i March

...d'empreses que treballaven amb conselleries de la Generalitat.

Ramon Pedrós Martí

És que no li ho sabia dir. Només era testimoni del malestar que això podia causar i que de fet causava, no?, en l'àmbit, doncs, de Presidència, per dir-ho així. L'estil era –com ja saben vostès, perquè coneixen el personatge tan bé com jo, després de tantes compareixences–..., l'estil personal del Jordi Pujol era molt reservat, i, per tant, confessions, i declaracions, i elucubracions, i comentaris, no se'n feien.

No cal dir, després del que hem sentit del senyor Cabana, no?, que en molts aspectes, doncs, hi estic absolutament d'acord –en alguns retrats que ha fet del personatge–, que el dia de Sant Jaume de l'any passat jo em vaig emportar, vaja, una gran decepció. No en teníem ni idea, ningú. Ni ens ho podíem imaginar. Ni m'ho acabo de creure –em sembla que una cosa així mateix ha dit el senyor Cabana.

Per tant, des del punt de vista del tema dels diners, però, home, si el Jordi Pujol no portava mai un duro a la butxaca! Si a mi em feia pagar de vegades, doncs, o els cafès o... Explico una anècdota. Una vegada el van aturar pel passeig de Gràcia unes noies estrangeres que venien llibres, no sé quina..., una secta oriental o el que sigui. I a ell li van fer gràcia les noies, els preguntava d'on eren i què feien, i per què ho feien, això, i tal. I, al final, elles li van dir: «Però, bé, compres el llibre o no?» Diu: «Ostres, i quant val?» Diu: «Mil pessetes.» I, bé, li va fer gràcia. Es gira i em diu: «Doni-li mil pessetes, a aquestes noies tan maques.» Clar, les hi vaig haver de pagar jo. (*L'orador riu.*) Lògicament, no les vaig veure mai més, aquelles mil pessetes, no?

Però, bé, vull dir, era una persona absolutament –absolutament–, des del punt de vista que fa als diners, despreocupada, absolutament despreocupada. El que xoca –i només com a complement– és, doncs, que és una actitud molt diferent de la que després hem observat en el seu entorn familiar. (*Veus de fons.*) Sí, no, no, ja fas bé, ja fas bé.

Oriol Amorós i March

Sí. Vostè també ens acaba de dir que aquests temes eren tabú. Per tant...

Ramon Pedrós Martí

Absolutament.

Oriol Amorós i March

Per tant, generaven una...

Ramon Pedrós Martí

Absolutament. Tant és així, que una vegada una revista de Madrid que dirigia un noi que havia treballat amb mi a l'*ABC*, el Miguel Torres –em sembla que era *Época*–, va publicar un reportatge sobre..., que no recordo molt bé, però era sobre els negocis dels fills del president, no? Jo el vaig veure. Bé. I el dia següent o dos dies després i tal, va ser la mateixa Marta Ferrusola la que em va trucar per telèfon; cosa que no solia fer, eh?, la Marta Ferrusola em podia haver trucat a mi per telèfon potser..., en deu anys, potser em va trucar cinc o sis vegades. I algunes..., doncs, la majoria per parlar d'algun viatge, o per donar-me les gràcies si jo li enviava les fotos que havia fet el nostre fotògraf de premsa perquè hi sortia ella

amb el seu marit, doncs, amb alguna autoritat, i que sabia que només les teníem nosaltres; doncs, les hi enviava per al seu àlbum familiar, no? Això, dues o tres vegades.

Doncs, en aquella ocasió, em truca i em diu: «Pedrós, ha vist això de la revista aquesta tal?» Dic: «Sí.» Diu: «Hauria de fer un escrit per desmentir-ho.» Jo dic: «Bé. Quan ens podem veure?» Per parlar-ne, no? Per desmentir una cosa, doncs, lògicament, jo haig de tindre arguments i haig de poder dir: «Això sí, això no», el que sigui; i aleshores jo ja vestiré la cosa com s'hagi de vestir, però necessito una base i uns arguments. Diu: «Ah, no, no. S'ha de dir que no a tot.» Dic: «—Home, jo, així, a tot, a tot... A tot no ho puc fer, perquè necessito parlar-ho, això. Amb vostè o amb qui sigui. —Ah, molt bé, doncs, ja està. Ja li diré alguna cosa o el que sigui.» No sé com va acabar la conversa. I al cap de quatre o cinc dies, la setmana següent, vaig veure a la mateixa revista un escrit que ho negava tot firmat per Joaquim Pujol, que era el secretari general de Presidència, no?, el meu cap directe, per dir-ho així, no?

Bé, em va semblar bé, em va semblar correcte. Però és una cosa que..., clar, jo, com a periodista, no ho hauria pogut fer mai d'aquesta manera, perquè per a això necessito uns lligams a una certesa, no sé com dir-ho.

Oriol Amorós i March

Ara que la menciones, s'ha dit tant que Joaquim Pujol, com Joaquim Triadú, o com el mateix Xavier Trias, és a dir, els secretaris de Presidència que hi havien estat molt temps, i persones de confiança del president Pujol, havien advertit el president Pujol sobre el risc de problemes amb la família i els negocis de la família.

Ramon Pedrós Martí

D'en Xavier Trias ho suposo, però no ho sé. Per tant, com li diria el senyor Cabana, no em consta. Encara que ho suposo.

D'en Xavier Triadú, segur que sí. De..., perdó, del Quim Triadú —del Quim Triadú—, segur, perquè a mi em feia comentaris que em donaven a entendre que sí que ho havia fet, no? Feia comentaris en el sentit que, bé, doncs, s'estava entrant en una dinàmica perillosa que podia posar en perill..., com ho deia? A veure... (*Pausa.*) El mateix diari polític del mateix Triadú —no sé si ho deia d'aquesta manera o no exactament, no?—: «Un cop al seu despatx, francament molest i enfadat.»

En canvi, doncs, sí que haig de dir que el Jordi Pujol tenia molta simpatia per al Quim Triadú. També explico en el llibre –que ho tinc molt fresc, perquè me l’he llegit aquest cap de setmana– les explicacions que em va donar a mi el mateix Pujol en un viatge a Madrid. «Hem de parlar i tal, que t’haig d’explicar una cosa.» I em va fer seure al seu costat a l’avió de tornada –perquè normalment ell se’l reservava lliure, el seient del costat, doncs, per a la seva cartera, els llibres, quan no hi anava la seva dona, és clar, i nosaltres sèiem al darrere o al costat, no? I va estar tot el viatge explicant-me per què nomenava el Quim Triadú secretari de Comunicació, primer va ser, que d’alguna manera laminava algunes competències meves, per dir-ho així. Jo depenia només del secretari general de Presidència, i no hi havia secretari de Comunicació, i jo feia part d’aquestes funcions. Per tant... I jo li vaig dir: «Si a mi no m’has de donar cap explicació. Si m’és igual, si jo sóc un periodista, jo..., la meua part són les relacions amb els mitjans de comunicació, cap problema.» Però ell es va estendre en el sentit de dir que..., com col·locava Triadú premeditadament allà a Presidència, al seu voltant, perquè malgrat la forma així una mica..., el seu caràcter una mica abrupte, no?, o intempestiu, que a vegades podia tenir i tal, era..., ell mateix el qualificava d’un «diamant en brut», i li volia donar opcions, un dia, per jugar el paper que pogués jugar de cara al futur. Per això, per cert, després el va fer conseller de la Presidència. Després de secretari de Comunicació, secretari general de Presidència –poc després–, i poc després, en un període..., conseller de la Presidència.

(Pausa.)

Oriol Amorós i March

Sí. En els anys que va estar, també van patir alguns casos de corrupció que varen ser analitzats i que van tenir polèmiques públiques. Probablement en la seva època va haver-hi cas Casinos, cas Treball, cas Turisme, CARIC –era una mica abans–, cas Priorat també. Banca Catalana va ser quan es va tancar definitivament, va ser a primers dels noranta. Davant d’aquests casos, quina era l’actitud del president Pujol? Tapar-ho tot? Mirar d’investigar a fons? Descobrir qui eren els responsables? O mirar que no se sabés res?

Ramon Pedrós Martí

Jo posaria com a..., citaria com a una mica significatius dos casos, que són el del mateix Cullell –el conseller Josep Maria Cullell– i un altre conseller que va ser molt..., vaja, va tindre un pas molt curt per la Generalitat, que es deia Roma –no sé si el deuen recordar, vostès, no?–, que tots dos van haver de dimitir –forçats per ell, és clar–, perquè..., per algunes irregularitats, no? Perquè en el cas del Roma..., perquè alguna constructora que em sembla que treballava per al seu departament li va fer obres a casa, li va arreglar la cuina o una cosa així. Això és el que em deia a mi el president Pujol –no sé si va ser més o no, però, vaja, poca cosa més devia ser–, obres a casa seva.

Fitxer 27

...i ell, a veure, com ho direm? En els dos casos, en els dos casos, sense estar massa, diguem, cofoi del seu comportament, no va dubtar a demanar la dimissió dels dos consellers. Per les raons que siguin; ara no jutgem, si només per la seva repercussió mediàtica i no per exigència ètica, pel que fos. Però els va demanar la dimissió, sabent, d'alguna manera –així em va dir en el cas del Roma–, que, en definitiva, diguem, que el muntat econòmic de l'operació, per dir-ho així, no suposava un gran desfalc, per dir-ho així, sinó que era tal, però que no era una cosa, estèticament, si més no, i, per tant, moralment, acceptable, eh? Jo, és l'únic que puc dir, en això.

Després, en d'altres casos, doncs, no tinc una..., no vaig tindre una comunicació directa sobre ell, o no la recordo ara. Però en aquests dos casos, sí, perquè em va sorprendre la rapidesa amb què va actuar.

Oriol Amorós i March

L'última pregunta, senyor president. Per què... A què atribueix vostè que tanta gent de l'entorn del president Pujol ha tingut tants problemes després amb la justícia? Em refereixo al jutge modèlic, a l'advocat que va tenir, a l'assessor fiscal, a l'empresari model, als propis fills...

Ramon Pedrós Martí

Jo crec, a veure... També és una qüestió, jo no sé si qualificar-la de delicada, d'analitzar o no... Però sí que és un fet que el mateix president Pujol qualificava el

seu Govern com un govern *business-minded*, és a dir, de mentalitat empresarial i de negocis. Ho feia així, sobretot quan viatjava a l'estranger, per facilitar la captació d'inversions. És a dir, el Govern Pujol, i ell molt en persona, però també, lògicament, els consellers relacionats amb aquests temes, se'n van fer un fart, no?, de viatjar pel món, amb delegacions d'empresaris, buscant inversions; no cal dir-ho, des de les primeres japoneses, que, d'alguna manera van representar una gran invasió, quan, de fet, Espanya, doncs..., Europa els tenia barrat el pas, no? I ell els va obrir la porta a Catalunya. Per això va arribar un moment que hi havia aquí dues-centes cinquanta o dues-centes seixanta empreses japoneses, començant per les més grans, no? I d'altres, no?

Aleshores, ell va dedicar un gran esforç a això, i va impregnar el seu Govern d'aquesta mentalitat i d'aquesta filosofia.

Jo reconec que a mi em va sorprendre una mica quan, per exemple, el mateix Lluís Prenafeta se'n va anar, que jo no he sabut mai fins a quin punt se'n van anar o li va demanar que marxés; em sembla que van ser les dues coses al mateix temps, quan va veure que *incursionava* cada cop més en el món dels negocis, quan Jordi Pujol va veure que Prenafeta *incursionava* cada cop més en aquest sector. Ell mateix declarava, en Prenafeta: «Ara me'n vaig a fer negocis, ara me'n vaig... Ara faré diners, perquè me'n vaig a fer negocis», deia el mateix Prenafeta, no? És a dir...

I no només ell. Alguns altres, també. Home, sense fer cap..., sense voler crear cap d'això, el mateix Miquel Roca, que no ve a tomb, ara, no? Però jo recordo que en privat i tot això, també, quan va deixar la política, doncs, també és el que deia: «Jo en política no m'he fet ric, lògicament, però ara és quan, doncs, em podré dedicar a la meua vida, i a fer negoci.» Suposo que ho deien tots dos amb aquest aspecte.

Per tant, és una mentalitat que, realment, el món de l'empresa, el món de la inversió és el que era, d'alguna manera, el factor bàsic per promoure, doncs, no només la inversió, sinó la industrialització, el progrés de Catalunya. Va concebre tant el país com una gran fàbrica, per dir-ho així, per entendre's –no sé si la metàfora és massa bona–, que jo crec que va ser això, que d'alguna manera, doncs, bé, doncs va fer que el Govern català, potser sí que tingués un perfil més obert a aquest tipus d'operacions, potser, que altres comunitats autònomes.

El president

Gràcies, senyor Pedrós.

Pel Grup Parlamentari Socialista, l'il·lustre diputat Jordi Terrades.

Jordi Terrades i Santacreu

Gràcies, president. Jo li formularé un parell de preguntes, una darrere l'altra, perquè algunes de les qüestions ja s'han tractat amb les preguntes que li ha formulat el diputat d'Esquerra Republicana.

Acabaré amb aquesta metàfora que vostè ha fet servir, no? De la mentalitat *business-friendly* del governs, d'una línia conductual dels governs de Convergència i Unió; a vegades més *friendly-business* que no allò altre, però...

Vostè ha dit: «El president Pujol era una persona despreocupada pels diners.» Probablement, pel que hem escoltat de la seva intervenció, del que ha escrit en el llibre, també ho hem escoltat d'altres persones, que han opinat, complaent amb els fills, per una suposada mala consciència, diguem-ho així, que quan eren joves, petits, no va estar suficientment a casa.

Vostè creu..., estem parlant del camp de les suposicions, però vostè creu que la confessió del 25 de juliol de l'any passat obeeix al fet que probablement estigui tapant irregularitats d'alguns dels fills?

Segona pregunta. Vostè ha estat en un període en què es va tancar el cas Banca Catalana. Jo, a les sessions d'avui, ja m'he manifestat sorprès per algunes de les contradiccions que van passar la setmana passada; però, clar, avui hem conegut, perquè de documentació sobre Banca Catalana n'hem llegit molta, però jo crec que avui s'ha explicat una cosa que, fins ara, amb claredat, claredat, no s'havia explicat. És a dir, aquí s'ha fet un discurs, el president Pujol va fer un discurs victimista del cas Banca Catalana, que li ha proporcionat uns rèdits polítics importants, sobre els quals després ha forjat part de la seva actuació política; amb claroscurs, com a tota política, i per tant les coses... Els clars tampoc els hi discutiré. Estan aquí, no?

Però, clar, avui el senyor Cabana, fa una estona, ens ha explicat que, després que hem tingut un banc *quebrat*, Banca Catalana –informe del Banc d'Espanya; no m'estic inventant res–, malgrat que ell hagi fet les afirmacions que ha posat, no? Es

va reflotar amb una ampliació amb diners públics. Després, hi ha una ampliació de capital del Banc Biscaia, que dóna preferència de compra als antics accionistes, que, recordem, en el moment de la intervenció, les accions valien una pesseta. I se'ns explica que la revalorització, amb aquesta ampliació de capital, d'una pesseta passem a tres-centes - quatre-centes. No s'ha sabut explicar exactament quina era la quantitat d'augment, però vaja, sobre aquesta banda, no? Per tant... El que passa és que es reflota amb diners públics, i els antics accionistes, els de bona fe, escolti, cap discussió; però també els gestors, que també eren accionistes, recuperen, doncs, el valor, gairebé tot, de les accions que tenien, eh? Fins ara se'ns ha volgut fer creure que aquí s'havia arruïnat tothom.

Torno a repetir: injecció de diner públic, es dóna preferència als antics accionistes, i, per tant, doncs, suposo que els que van acudir en aquesta ampliació de capital recuperen part de la seva inversió.

Vostè té coneixement d'alguna opinió al respecte del president Pujol, respecte a aquest tema? Perquè no s'ha conegut. Avui, per primera vegada, hem conegut, almenys, hem tingut constància real que això ha sigut així. S'havia especulat molt, però constància que havia sigut així, avui.

Segon. La seva família, pels comentaris que es feien a palau, si és que se'n feien, vostè sap si es comentava que es seguia controlant algun paquet d'accions a Banca Catalana? Dit d'una altra manera: aquests quatre milions que ha confessat, es pot deure a aquesta ampliació de capital que es va produir, i que se seguís controlant un paquet d'accions, malgrat tot?

Acabo aquí, president.

Ramon Pedrós Martí

Amb això, no recordo la primera pregunta.

Jordi Terrades i Santacreu

Si, en funció d'aquesta mala consciència que a vegades s'ha escrit, eh, la confessió també podria venir donada al fet que s'estaven tapant algunes irregularitats dels fills, atès que no sabem quina és la traçabilitat d'aquests diners, que sembla que estaven primer a Suïssa i després a Andorra.

Ramon Pedrós Martí

Francament, no ho sé. Però, per donar una resposta diferent a les que s'han donat avui, aquesta tarda, jo diria que no ho descartaria, no ho puc descartar. Perquè em sorprèn tant, en ell, em sorprèn tant... Jo, en principi, l'haig de creure. En principi, l'haig de creure. Ara, un cop cregut, les explicacions que ell dóna, no deixen de sorprendre'm, no?

Sobretot, perquè ell sempre ho havia negat. Havien sortit acusacions, ja, d'aquest tipus a la premsa, els darrers anys. I ell sempre ho havia negat.

I, després, que havia construït gran part del seu ideari polític amb bases sòlides des del punt de vista ètic. Ell era, bé... Molta gent –anava a dir: tothom–, molta gent el titllava d'això, doncs, de... Ara no recordo l'expressió. Alguna, però vaja... De moralista de cafè, o, fins i tot alguns, de moralista de tal. Però vaja, de moralista de cafè, o de saló, o del que sigui, moralista, molta gent; perquè els seus discursos a vegades eren prèdiques, prèdiques i sermons, no?

Però no només els seus discursos, sinó... Jo recordo, doncs, al seva relació amb el txec Václav Havel, no, per exemple? Que sempre l'havia tingut en moltíssima, alta consideració, pel que ell defensava, i ell ho deia, això, el mateix Jordi Pujol, no? Els valors ètics que representava, no?

Recordo una vegada, el gran disgust, el *berrinche*; segurament, la vegada que l'he vist més cabrejat a la meua vida, va ser quan el bisbat de Girona va publicar, en el seu *Full Dominical*, un article sobre ètica i política, o política i ètica, no... I aleshores, parlava de Havel, i del... Com es deia aquell? El que va ser president de la República Dominicana, que era capellà? Un salesià, capellà, però que ho va ser pocs mesos, només. Aristide, em sembla. (*Veus de fons.*) Aristide, no? Exacte. (*Veus de fons.*) O d'Haití. O d'Haití, era, sí. Va ser pocs mesos, no? I el full aquell dominical, doncs, parlava que, gent que, escolta, dues persones, doncs, que han anteposat els seus criteris ètics a la política, etcètera, gairebé tot el full, perquè, lògicament, el vaig haver..., el vaig demanar, vaig tenir el full a les mans, a conseqüència del que ara explicaré. I, al final, hi havia un paràgraf que deia: «Bé, doncs, tot això està molt bé, i s'ha de contraposar als valors ètics que hi ha a casa nostra.» I aleshores atacava, feia un atac realment fort contra la Generalitat, però pel que fa, se centrava en la política de propaganda institucional. «Aquí es gasten molts diners en publicitat institucional,

Fitxer 11CIFEFF28

...i tal. I pràcticament, doncs, era això. Bé, es va enfadar realment d'una manera furibunda, em van cridar a mi d'urgència, vam fer una reunió d'urgència al seu despatx. Érem ell, el Joaquim Pujol, la Carme Alcoriza i jo. No parava d'anar d'un racó a l'altre de la taula, el divan, el... –com es diu això?– (*veus de fons*), enfurismat pel contingut d'aquell full dominical, no? Lògicament, va acabar trucant un cardenal, l'arquebisbe de Barcelona..., bé, li va dir de tot.

Per què? Perquè no podia creure que ell que era un catòlic, cristià..., vaja, un catòlic practicant, que feia de la moral i de l'ètica la base de la seva política, doncs, pogués ser objecte d'aquest atac per part, precisament, de l'Església Catòlica, no?

Bé, podríem discutir aquí quin concepte podria tindre de la moral, de l'ètica, de l'església, etcètera, però la realitat va ser aquesta, va ser tremenda. Aquell dia va ser tremend. Va ser la vegada que..., aquell dia sí que em va esbrincar a mi, perquè, clar, com que ningú deia res. El Joaquim Pujol, doncs, lògicament, anava sentint tot el que deia el president, la Carme Alcoriza el seguia amb un vas d'aigua i jo li vaig dir: «Home, president, vejam, no és un atac tan frontal.» Jo per dir alguna «tonteria», no?, per veure si es calmava i d'alguna manera, doncs, reflexionant i intentant un esquema d'anàlisi. En definitiva, «estava parlant del Havel, de l'Aristide, de l'ètica i tal, i això és una referència final, que es diu...» Bé, el que vaig dir... Em va dir de tot: «No sap llegir, vostè és burro, no sé què, tal..., això és un atac frontal, és imperdonable amb tota la línia...» Va ser impossible de calmar-lo, no?

Però jo al que haig d'anar i vull anar és a això, que ell considerava l'ètica en política, per tant, i més concretament el seu compromís practicant amb l'Església Catòlica, com tothom sap, d'aquí ve, en fi..., ens podríem allargar molt, amb Unió i aquestes coses. Doncs, un dels pilars de la seva política.

I pel que fa a l'altre –no sé si me n'he anat massa–, ni idea –ni idea–, mai –mai– es va fer un comentari revelador sobre res. Els comentaris que feia, doncs, [#], 2.58], això sí, eren sobre, efectivament, la gran jugada que..., la gran jugada bruta del Govern central. I es posava amb relació, això sí, perquè li va costar molt de tindre bona relació amb el Govern socialista –estem parlant dels anys del Govern

socialista, lògicament–, però que... Ell citava una frase sempre del Pedro J. Ramírez, que li va dir un dia al seu despatx [#, 3.29]: «Claro, porque usted ha tenido que hacer un gran ejercicio de desmemoria.», per oblidar tot el tema de Banca Catalana, no? I li va agradar, al president Pujol quan li agradava una frase se la quedava i la solia fer anar, no?, i la repetia sovint. I la va repetir moltes vegades, que havia fet un gran exercici de desmemòria.

Després, amb el Felipe González van connectar molt bé, molt ràpidament, va ser una de les grans amistats polítiques que he viscut jo en la meua vida de periodista, no així, lògicament, amb Alfonso Guerra, eren diferents. Però tinguin en compte que això estem parlant de finals dels anys vuitanta.

En canvi, sí vull dir una cosa: quan abans d'entrar a la Generalitat jo era el delegat de l'Agència Efe, l'agència espanyola de notícies, a Catalunya, del 86..., 86 i 87, mitjans del 86 a mitjans del 88, que és quan passo a la Generalitat, dos anys, sí vaig rebre instruccions de Madrid: «pero, oye, a Pujol, leña», amb el tema Banca Catalana, eh? Cosa que no havia rebut jo mai cap instrucció d'aquest tipus. Els catorze anys o dotze o tretze anys que em vaig passar a l'Agència Efe no havia rebut mai cap instrucció d'aquest tipus. Clar, perquè estaves a l'estranger i, bé... Això del 86 al 88. A l'estranger, en canvi, no, estaves a Washington o estaves a París o estaves a Brussel·les i tal, doncs, els era igual el que enviessis, mai ningú t'havia dit res. En canvi, el primer que fan quan arribo a Barcelona: «Oye, que estás en Cataluña..., Banca Catalana, ¿eh?, leña al mono.» O «caña al mono». «Leña al mono».

Gràcies.

Jordi Terrades i Santacreu

Esperi, esperi...

El president

Vint segons, és el que tens, has gastat quatre minuts quaranta i són les deu i escaig de la nit.

Jo no tinc cap problema, eh?, jo ja penso en vosaltres i amb els vostres drets sindicals.

Jordi Terrades i Santacreu

Per exercici de desmemòria, la sorpresa d'avui, si el que ha explicat el senyor Cabana és..., no he de dir que no és veritat, me'l crec perfectament, aquí hi va haver una ampliació de capital i això que se'ns ha volgut fer creure que tothom s'havia arruïnat, doncs, sembla que no ha estat exactament així.

El president

Gràcies, senyor Terrades.

Pel Grup Parlamentari del Partit Popular, l'il·lustre diputat Santi Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, president. Agrair-li també al senyor Pedrós la seva intervenció. Faré només dues preguntes que jo crec que estan vinculades, formen part una mica també de l'especulació que anem veient en algunes de les intervencions.

La primera consideració: he tingut com la sensació que aquestes paraules de la cap de gabinet, Carme Alcoriza, en el sentit que allò que podia erosionar el president era, precisament, l'entorn familiar, d'alguna manera, vostè ho havia com anticipat en el seu llibre, com que vostè ja ho preveia d'alguna manera quan va escriure aquest darrer llibre, que això podria ser certament un problema, eh?, per al president.

I després, també amb relació al mateix tema, vostè ha parlat del dia de Sant Jaume de l'any passat, la sorpresa. Però més enllà de la sorpresa, li suggereix alguna cosa addicional el fet que la mateixa confessió faci referència, precisament, a l'entorn familiar aquest que en el seu moment, doncs, algú pensava que li podria comportar problemes d'erosió?

Ramon Pedrós Martí

Bé, per això m'he permès el daixò de llegir, vaja, el que estava escrit fa, doncs, deu anys, perquè per molt greu personal que em sàpiga, que me'n sap, eh?, era una evidència, era una evidència l'actuació... Bé, tothom ha vist el Ferrari, no?, avui, han parlat del Ferrari constantment. Doncs, home, jo no he vist el Ferrari, però, bé, s'hi ha vist coses que de per si no tenen perquè ser delictes, entenc –no s'està jutjant a res– però que ens feien comprendre que aquí hi havia un perill, un perill d'unes actuacions que, d'alguna manera, podien resultar perjudicials, políticament perniciosos, no?, com realment el mateix Triadú, jo crec que va ser això –això sí

que és una suposició el que diré ara—, però el que va fer abandonar la política al Quim Triadú, eh?

El mateix president estava convençut que malgrat tot no s'estava incorrent..., no tenia ell pas consciència que s'estigués incorrent en cap falta. Ell deixava fer — deixava fer—, veia que sí, bé, doncs, que... Per exemple, jo recordo que... Ell es refiava molt del seu valor polític, és a dir, ell estava convençut que només podia erosionar-lo, diguem-ne, només el podia erosionar en unes eleccions, però que mentre anés guanyant eleccions, es va crear un cert clima d'impunitat al seu entorn. Això és així.

Home, hi ha una anècdota, que això ara no és per llegir-ho, no?, però en un viatge a Argentina..., que, per cert, coincideix amb una polèmica també per la presència d'un dels fills, que apareix, no estava a la comitiva, però va aparèixer en un dels actes i després, ja es va veure, doncs, que anava acompanyat d'un director general i que tenien un programa, diríem, paral·lel a les activitats. Doncs, un canal de la televisió argentina el va voler entrevistar pràcticament només arribar a Ezeiza, a l'aeroport a Buenos Aires, perquè estaven sortint informacions a Catalunya sobre algun tipus d'escàndol —i que no recordo ara, i que, a més, hauríem de centrar l'any, eh?, ho tinc aquí, però per no fer perdre temps a ningú no cal buscar-ho, recordo una mica l'anècdota—, i aleshores, ell sense adonar-se que, per exemple, a Argentina la paraula «coger» té un sentit molt específic, doncs, comença a dir això: «No, no...» Bé, l'acusen de problemes de corrupció, del que sigui i tal, i ell diu que no, diu: «No, por aquí no me cogerán.» I després, el periodista continua i tal, i ell torna a dir: «Por este lado no me van a coger.» Bé. «Si me quieren coger por otro lado...» Va ser realment espectacular, el periodista em mirava a mi, em feia així. I dic: «És igual, talla, deixa-ho estar.» «A mí solo me pueden coger en las urnas.» És a dir, que realment, a part de la «tonteria» aquesta del *coger* o no, però que el periodista aquest no va poder utilitzar absolutament res d'aquella entrevista, ell estava convençut que no només a les urnes el podrien guanyar i que per la resta, entenc que ell entenia que tot es feia de manera correcta.

No sé si m'he deixat alguna cosa per allà.

Santi Rodríguez i Serra

Bé, precisament, la segona..., amb relació a la confessió del 25 de juliol, més enllà de la sorpresa, si el fet que es referís, precisament, a l'entorn familiar i en les circumstàncies en què es produeix la confessió, perquè en realitat ell no hi té res a veure, és la dona i són els fills els que reben l'herència o reben el llegat i no estan al corrent de la fiscalitat de l'herència.

Ramon Pedrós Martí

A mi em sorprèn tant, tant, que espero que algun dia s'aclareixi, no? Perquè sí conec la preocupació del Jordi Pujol per la història, per la seva imatge, pel seu llegat, no?, i així com la Carme Alcoriza podia dir que només això, doncs, el podia erosionar una cosa així, no sé fins a quin punt –fins a quin punt– podia creure que amb una confessió d'aquest tipus, amb independència de l'origen dels diners aquests, podia arribar a neutralitzar l'impacte i a sobreposar-se. Jo arribo a creure que ell ho fa també, segurament, entenc que forçat, no?, no sé si pel ministeri o pel que sigui o perquè, clar, diu: «Escolta, hi ha això.» No ho sé, són suposicions.

Però que no sé fins a quin punt..., la força ha de ser tremendament poderosa –tremendament poderosa–, la causa, perquè ell es jugui en una declaració la memòria i el llegat, no?, de la seva vida política.

És un home que el preocupava tremendament el futur: «Què es dirà de mi, com quedaré, com em veuran les futures generacions?» Home, no era cada dia, no era tan així, però sovint tornava sobre aquest tema, no?

Per tant, que s'hagi jugat, diguem-ne, el segell, no?, de la seva obra política només per una quantitat d'una herència de...

Fitxer 29

...rebuda de no sé com, o el que sigui, no ho sé, no em quadren les coses.

El president

Gràcies, senyor Rodríguez. És el torn del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida Alternativa. Senyor Mena?

Joan Mena Arca

Sí, gràcies, president. Intentaré anar ràpid, atesa l'hora que és. Vostè deia, senyor Pedrós... Primer de tot, agrair-li la seva compareixença. Vostè deia que el president Pujol sovint deia això de: «A mí solo me pueden coger en las urnas.» Creu que ho deia per la impunitat que hi havia al voltant de la seva figura, o més aviat perquè ell pensava que era una persona honesta?

Ramon Pedrós Martí

Sens dubte per això últim. Per això negava amb tanta rotunditat qualsevol relació amb un fet corrupte relacionat amb la corrupció. Per això la castigava en els seus col·laboradors, com acabo de dir.

Jo no sé si arriba un moment que un pot perdre de vista –i perdoni'm aquesta divagació–, des de les alçades del poder, doncs, una mica, els contorns de la responsabilitat, en el sentit de fer valoracions errònies, de dir fins a quin punt això és correcte, això és incorrecte, total, per tan poca cosa... És a dir..., o total per fer allò que fa tothom, o que fa molta gent. No sé fins a quin punt això pot enterbolir una mica la ment d'un mandatari, perquè... Però el que sí que veia és que ell responia i actuava amb eficàcia per tallar, diguem-ne, tots les temes de corrupció. I quan diu això és que ell està convençut que no, de la mateixa manera que diu aquí al Parlament: «Jo no sóc un polític corrupte.», de la mateixa manera. Jo no sé si és que..., si l'explicació s'ha de buscar pels paranys psicològics o paranormals.

No ho sé. Però ell està convençut que no entra en aquest camp i que l'únic que el pot erosionar és, efectivament, la pèrdua del suport en unes eleccions.

Joan Mena Arca

Però, no obstant això, vostè, en un reportatge a 8TV va assegurar que durant molts anys es van veure moviments relacionats amb negocis a l'àrea de Presidència. Què va voler dir, amb aquelles declaracions.

Ramon Pedrós Martí

No sé si les recordo molt bé, però devia voler dir, si vaig utilitzar aquesta expressió –que no ho dubto–..., doncs, home, a veure, a l'àrea de Presidència, què volia dir? El mateix Prenafeta, que va ser el que em fitxa a mi, en aquells anys, i que em sembla que tres o quatre anys després, el 90 o 91, se'n va, doncs, no amaga la seva vinculació, és a dir, no amaga que és un..., no sé si dir-li polític... Jo no sé si a

Lluís Prenafeta el qualificaria de polític, em sembla que és un polític per accident, vull dir que passava per allà, i li munta un viatge a Veneçuela i a París al Pujol en precampanya, li agrada i se l'emporta, perquè, efectivament, en Pujol no té equip, als inicis, i se l'emporta a la Generalitat. I per això, pujant per l'escalinata del Palau de la Generalitat, el primer dia, li diu: «Lluís, Prenafeta, la Generalitat no saps el que és?» «No en tinc molta idea.» «Doncs, mira, la Generalitat, de moment, som tu i jo.» És a dir, doncs, bé, al cap del Prenafeta...: «D'acord.»

Després, al seu voltant, doncs, segurament em referia a algun tipus de participació que hagin pogut tenir els fills en contacte amb l'Administració catalana, o el poder local, no?, ajuntaments.

Joan Mena Arca

Llavors, en cap cas es referia vostè a relacions especials que es mantenien amb alguns empresaris que precisament després s'han vist beneficiats amb contractes públics per part de la Generalitat.

Ramon Pedrós Martí

No, relacions amb empresaris, li he dit abans que, efectivament, eren una característica del Govern Pujol. Per què? Perquè sempre ha buscat la relació amb el món empresarial. Per què? Doncs, hi insisteixo, per buscar inversions, per garantir llocs de treball, per afavorir ampliacions del que sigui. És a dir, en definitiva, ell tenia clar que això formava una part essencial del que seria el projecte de construcció nacional de Catalunya, no? Això, d'una manera molt eloqüent, és a dir, ell s'hi trobava bé, dins d'aquest món, perquè sabia que és on podia trobar el suport per a algun tipus d'iniciatives.

És a dir, per exemple, també, quan s'organitza el Mil·lenari de Catalunya –no sé si ho recorden–, l'any 88, que jo hi intervenc, allà, també, molt, perquè em diu que ajudi el Sanuy, Francesc Sanuy, que era el comissari del Mil·lenari de Catalunya, doncs, clar, el Mil·lenari, en què es fan molts actes i d'alguna manera hi publica coses i té un cert ressò internacional, surt, pràcticament, amb pressupost zero. Aleshores, és el Sanuy el que s'ha de buscar finançament per a totes les activitats. Aleshores, clar, on es va a buscar aquest finançament? No fas una col·lecta, vas a trucar a les portes que saps que hi poden col·laborar. El mateix passa... No em vull posar ara amb l'espínós marc del finançament dels partits polítics, però vostès

saben, segurament millor que jo, les dificultats financeres dels partits. Jo crec que és una cosa –no cal que els ho recordi, no?– que s’ha de reformar, però immediatament, la llei. Per què? Doncs, per garantir més l’obertura i, sobretot, la transparència democràtica, no?

Aleshores, clar, allà hi havia..., jo crec que, en gran part..., li diré una cosa: una part de la rivalitat entre Miquel Roca i Lluís Prenafeta –no ho sé, ara parlo de la prehistòria– venia una mica motivada per qüestions... A veure, Lluís Prenafeta anava a trucar portes, també, per buscar aliances econòmiques per a determinats projectes, o de Presidència o de Govern, i trucava a les mateixes portes que el Miquel Roca trucava per al partit. Aleshores, doncs, diguem-ne, aquestes rivalitats o aquestes situacions, d’alguna manera, eren visibles, perquè provocaven comportaments xocants, i es veien des de Presidència.

Joan Mena Arca

I, en tot cas, era habitual veure empreses passant pel despatx de Presidència, participades per consellers o per alts càrrecs de la Generalitat?

Ramon Pedrós Martí

No, no era tan evident, no era tan evident. No. Tinguin en compte que jo em refereixo bàsicament..., doncs, home, hi havia missions empresarials a l’estranger, que n’hi va haver moltes, durant aquells anys, que hi van arribar a anar fins a seixanta, setanta, vuitanta empresaris. De vegades, menys, trenta, quaranta. Però a Xina, Estats Units, a Mèxic, a Alemanya, a Argentina, a Tunísia, a tot arreu, no?, moltíssimes, al Japó... I això vol dir que, d’alguna manera..., home, jo he vist el president Pujol parlant a la Xina amb, em sembla que era, un dels vicealcaldes de Xangai, defensant la introducció del Cola Cao a la Xina, per exemple, no? Per què? Perquè al viatge hi anava el del Cola Cao que no sé si era Agrolimen, o Gallina Blanca, no ho sé. Per què? Perquè venia a tomb, perquè venia a tomb, perquè l’altre li havia dit: «Escolti, nosaltres aquí ara ens estem fent forts, i ara comencem a jugar a futbol, aviat guanyarem al Barcelona.» recordo jo que li deia l’alcalde, al Barça. I deia: «Ah, doncs, per a això hauran de prendre llet amb Cola Cao, que un dels empresaris que ve amb mi és el que ven Cola Cao.» S’estava començant a comercialitzar allà, no? Diu: «No, però això té un problema» –li deia

el xinès– «perquè a nosaltres no ens agrada la llet, per tant, el Cola Cao ho té molt malament, per vendre's aquí, perquè...»

Aquest tipus de converses, que dius «home, cony, a tomb de què ve, això?», eren perquè ell assumia la importància que tenia defensar els interessos de les empreses catalanes als països a què viatjava, i ho assumia de manera espontània i constant. A això em volia referir.

Joan Mena Arca

I, parlant del cas Casinos, va haver-hi una renúncia clara de finançament irregular de Convergència, amb diners que es pagaven suposadament per uns encàrrecs no realitzats. El jutge ho considera provat, però ho archiva perquè prescriu. Estem parlant del voltant de 3 milions de pessetes. Què recorda vostè d'aquest cas?

Ramon Pedrós Martí

No recordo absolutament res. Quin any va ser, això? No me'n recordo.

Joan Mena Arca

No recordo l'any.

Ramon Pedrós Martí

No ho sé, és que no... (*Algú diu: «89.»*) Quan? 89. No ho sé, no devia passar.... Vaja, no vaig tindre absolutament cap relació ni cap coneixement de cap documentació. No ho recordo.

Joan Mena Arca

No recorda res.

Ramon Pedrós Martí

Francament.

Joan Mena Arca

Ho dic perquè precisament en aquest cas s'evidencia que una part important de diners va anar a parar a determinats mitjans de comunicació, que d'això vostè sí que..., era la seva relació, en forma de subvencions poc regulars. Vull dir si aquesta pensa vostè que era una manera de tenir contenta la premsa, si és una manera de condicionar el que es publica de forma indirecta... En definitiva, què

opina vostè del control sobre els mitjans de comunicació, si serveix o no per publicar en excés determinades informacions que tenen a veure amb alguns comportaments irregulars, i si aquesta era una pràctica del president Pujol.

Ramon Pedrós Martí

Ell alguna vegada va confessar que li hauria agradat ser periodista, però, clar, periodista, allò que es diu, a l'antiga *usanza*, no?, periodista d'aquells que tenen influència per fer un diari, diguem-ne, de partit, o doctrinal, és a dir, aquests diaris que ja no es porten, que ja fa temps que són un fracàs. De fet, una mica les experiències de Jordi Pujol en el sector no es pot dir que fossin massa brillants, tret de..., lògicament, estic parlant de l'època anterior, no de TV3, que és una altra cosa i ja és obra de Govern, això, per dir-ho així, però em refereixo, doncs, a altres mitjans de comunicació abans de ser president. El mateix cas del *Observador*, que òbviament no ho porta ell, però sí que ho porta el Prenafeta, en connivència amb ell, doncs, ja reflecteix fins a quin punt, des de la política, de vegades, no s'entén realment el funcionament dels mitjans de comunicació, no s'entén. Es crea *El Observador* només... –que aquí sí que se li hauria de preguntar al Prenafeta d'on surten els diners o el que sigui, o tal.

Jo una vegada li vaig dir, al Prenafeta, li vaig dir una cosa que suposo que, no ho sé, potser és perquè no es fiava de mi, o per la raó que fos –cosa que em sorprèn, perquè va ser ell el que em va fitxar, hi insisteixo– o per respecte, o pel que fos, vaig dir: «Escolta, Lluís, t'agraeixo molt que no m'hagis involucrat en dues de les coses en què crec que potser més t'hauria pogut ajudar.», que van ser *El Observador* –res, me'n vaig assabentar a última hora, d'alguns detalls, per dir-ho així, molt a última hora, i d'alguns noms– i els negocis que després feia ell o el seu germà des de Tipel a Rússia, perquè jo venia de Rússia, estava casat amb una russa, parlava rus, i em temia que algun dia em preguntés alguna cosa, i tal. Mai. De Rússia mai em va dir res, que va ser una experiència desastrosa, per a ell, i del *Observador* tampoc. Per tant, ho portava molt ell, d'una manera personal.

Bé, jo sempre he dit, i en el llibre ho diu, que vaig veure ja des del primer dia –conto les anècdotes, no?– que seria molt difícil el meu paper a Presidència, com un periodista, a més, que ve de l'estranger i del món exterior, com a periodista professional, dins del Palau de la Generalitat, on, bé, doncs, hi cau de sobte, en el món de l'Administració, en el món de la política...

Fitxer 30

... en el món de Jordi Pujol són tres esferes diferents. El primer dia em trobo un conseller, que no cito en el llibre però que es veu clarament que m'estic referint a Macià Alavedra, que quan em veu amb uns teletips que portava, teletips de l'Agència EFE o d'Europa Press, que baixava a ensenyar-li al president, es queda així i em diu: «Què diuen aquests fills de puta?» Clar, com a salutació em va semblar realment forta, no?, quan va veure els teletips. Jo vaig pensar que les relacions de la política i el poder amb els mitjans de comunicació serien complicades.

I en el llibre explico també, associo aquesta anècdota amb una que vaig veure en el meu primer viatge a l'estranger, que va ser al Brasil, el mateix any 88. Quan veig el mateix Lluís Prenafeta esbrancant d'una manera tremenda l'Andreu Farràs, que era el corresponsal enviat especial, de *El Periódico* devia ser el Farràs, no? I allà, al mig del *hall* de l'hotel, una bronca tremenda, que jo ja dic en el llibre que em vaig sortir per veure la platja d'Ipanema, que estàvem allà, a l'hotel aquell, per airejar-me una mica, perquè era incapaç jo d'aguantar aquell espectacle, no? I després, el mateix Farràs m'ho va explicar, no? Que ell i en Salvador Sabrià havien entrevistat en Josep Maria Figueres, que havia fet una valoració negativa del viatge. L'havien publicat, i per això l'esbrancava d'aquesta manera el Lluís Prenafeta, perquè clar, feia una valoració crítica i negativa del viatge. Clar, estem a molts anys llum del meu concepte del que és el periodisme, no?, i el que han de ser les relacions del poder amb la premsa.

Joan Mena Arca

Llavors, com explica vostè que els més de quaranta casos que han afectat càrrecs de diversos governs del senyor Pujol, i que han estat denunciats en aquest Parlament per diferents grups parlamentaris, fins i tot en la seva època, passessin pels mitjans de comunicació gairebé sense pena ni glòria. O era el control que exercia el senyor Pujol respecte dels mitjans de comunicació, o és que certament tenim un dèficit informatiu en relació a les actuacions dels poders públics?

Ramon Pedrós Martí

Segurament una barreja de les dues coses. A veure, els mitjans depenen molts de les subvencions, publicitat institucional i subvencions. Un mitjà de comunicació, per ser realment lliure i complir la seva tasca professional, com saben vostès, ha de ser sòlid, no ha de necessitar diners, ha de fer diners, ha de guanyar diners. Si ha de demanar diners al Govern, està hipotecat, no? I per desgràcia, la situació del periodisme ja fa anys que arrossega, això, un dèficit tremend. Això ens passa bastant a nivell general, també passa molt a Catalunya, i jo crec que aquí, bé, hi ha mitjans i mitjans. Podríem diferenciar entre uns i altres, per descomptat, però en general, la radiografia mediàtica de Catalunya, que no és gaire diferent de la d'altres països, per cert, doncs, home, difícilment, difícilment podríem dir que correspondria avui en dia al que seria exigible, no?, dels mitjans de comunicació en un país democràtic.

Jo sóc molt crític en aquest aspecte. Ara vull ser correcte, o vull ser..., no ho sé, però sóc molt crític. Jo ara estic a Lleida. Saben vostès que estic a Lleida per raons personals, vaig acabar allà. Em van fer director del Diari de Tarragona, jo sóc de Lleida, la meva mare estava malalta i va acabar morint a Lleida, i vaig anar cap allà. Vaig ser director d'un dels diaris d'allà, de *La Mañana*, que el vam poder salvar finalment del concurs de creditors, i, és clar, quan veus la situació... Ara ho parlàvem amb el Reixach, fa una estona, perquè ell ha publicat un article referit també a una crítica política de Lleida, i li han muntat un escàndol, no? Doncs, clar, és que els mitjans, tots, és igual, fem l'extracció de Lleida, tots, quan depenen de subvencions, de convenis amb l'ajuntament, la Diputació, la Generalitat, algun organisme mixt pel mig i tal, doncs, lògicament estàs molt hipotecat, no?

Joan Mena Arca

És a dir, que el control dels governs Pujol respecte dels mitjans de comunicació no era gaire diferent al que qualsevol poder exerceix sobre un mitjà de comunicació.

Ramon Pedrós Martí

Hi havia de tot. Hi havia mitjans que no tenien, diguem-ne, suport de la Generalitat, perquè per la raó que fos, doncs, o depenien o estaven més inclinats a altre tipus d'institucions o adscripcions ideològiques, i lògicament, doncs, des d'aquest punt de vista potser tenien d'altres servituds, però no controlava... De fet, en Pujol sempre, i el seu entorn, es queixaven de la manca de suport mediàtic. La seva

obsessió era en això TV3, per això es crea TV3, no? I per això després es vol crear un gran diari, que fracassa repetidament.

Al polític li costa molt d'encaixar la crítica. No vull generalitzar més ara. Diguem-ne que al Jordi Pujol li costa molt encaixar la crítica. Li costa molt, no l'accepta, la considera un atac personal. Però sé que a d'altres polítics els passa el mateix, els he conegut. Per tant... Després, clar, fan por i fan mal els titulars. Molt bé. Explica-li a un polític què és un titular de diari. No ho entén. Si considera que no respon aquell titular exactament als matisos del contingut. Un titular no en té mai, de matisos. Per tant, la relació ha estat sempre molt complicada, de Jordi Pujol per no generalitzar, ja que m'ho pregunta, amb els mitjans de comunicació. Jo havia de fer autèntiques «virgueries». Diguem-ne que m'havia d'emportar els periodistes a dinar, a sopar, a ballar, a emborratxar-nos, per d'alguna manera, durant els viatges, intentar aconseguir certa complicitat, no?

Joan Mena Arca

I ja per acabar, l'última pregunta. Quan vostè va deixar de ser cap de premsa de presidència, el senyor Artur Mas ja tenia alguna responsabilitat en el Govern del senyor Pujol. Què recorda vostè de les relacions entre Artur Mas i Jordi Pujol? Vull dir, preveia vostè que podria ser el fill polític, o el successor del president Pujol?

Ramon Pedrós Martí

Artur Mas, com a mínim... Sí, home, jo conec Artur Mas quan és director general de Comerç, crec. Director general de Comerç, que no sé si arribava als trenta anys, primer. Perquè organitzàvem, per exemple, visites amb corresponents estrangers i tal, i aleshores fèiem unes sessions, hi intervenia Comerç, Indústria, Cultural, etcètera. I jo conec a ell i al Piqué. En Piqué era el director general de no sé on, Indústria devia ser, clar, i l'Artur Mas a Comerç, no? I després lògicament, doncs, ell, com saben, se'n va a treballar a les empreses de Prenafeta, i torna, és conseller d'Economia.

I ara els explicaré una anècdota, perquè vegin una mica la qualitat de les relacions de Jordi Pujol amb els seus consellers, o almenys amb Artur Mas. Cap a l'any 97-98, Jordi Pujol fa un viatge a Londres, perquè té una conferència, i a més se li munta un dinar... És que ara no sé si és... No, no és Londres, no. Deu ser Edimburg. Ho explico en el llibre, perquè estàvem parlant d'autonomia i de poders

locals. Escòcia –segurament a Escòcia, eh? I molt bé. I aleshores, som a l'aeroport al matí per marxar, i de sobte apareix Artur Mas. Res, pràcticament... Jo no sé ni si duia una bossa de mà, no? Que no figurava en la comitiva. I seiem, amb la conversa que l'havia trucat per la nit, l'havia trucat la nit anterior, és a dir, potser a les deu o les onze de la nit, dient-li: «Vine a l'aeroport, presenta't a l'aeroport a les set del matí, que m'acompanyis a...», posem a Edimburg, no? I l'Artur Mas ens ho explica al Sergi Loughney, cap de protocol, i a mi. Érem els únics que anàvem en el viatge amb el Jordi Pujol, no? Dic: «Ah, bé, doncs, si t'ho ha demanat, serà per alguna cosa.»

I en un moment donat, al president li preguntem, no sé perquè, si bé a to i tal: «No, per si de cas, per si m'han preguntar alguna cosa sobre finançament autonòmic i tot això», i tal. Molt bé. Jordi Pujol fa el viatge aquell, és un dia, eh?, anar i tornar, com molts deus seus, no? En tot el viatge pràcticament no es parlen; en tot el viatge Artur Mas no intervé en absolutament res del viatge. A l'hora de dinar seu allà amb nosaltres, com un acompanyant més, com un cap d'un gabinet de presidència, per dir-ho així. El mateix Antic, que venia en el viatge –i era Escòcia, perquè l'Antic es compra la bufanda escocesa, ara ,me'n recordo– li diu: «Escolta, t'ha portat de paquet, eh?, perquè li portis la maleta», no sé què. I l'Artur Mas fa així, me'n recordo, no? S'acaba la conferència, molt bé, doncs, anem a l'aeroport una altra vegada. I hi tornem. És a dir, no va fer res en aquell viatge, però el president se l'emporta per si el necessita –per si el necessita. Per si hi ha alguna pregunta que li fan que ell no pot contestar amb precisió, per dir-ho així. Molt bé, és un estil. No sé si l'exemple és massa bo o no, però per dibuixar una mica com feien els consellers, i una mica el tarannà presidencial, no?

I no sé si he contestat tot amb això.

El president

Pel Grup Parlamentari de Ciutadans, l'il·lustre diputat Carles Carrizosa. Bona nit.

Carlos Carrizosa Torres

Gràcies, bona nit. Hola, bona nit, senyor Pedrós. Bueno, yo creo que más allá de las anécdotas que usted ha explicado aquí en abundancia, yo creo que tenemos que pensar un poquito en las conclusiones que tendrá que formular esta comisión, que está analizando en el Parlamento de Cataluña la corrupción y el fraude fiscal.

Y que esto lo hace porque un señor que fue presidente de la Generalitat durante veintitantos años ha confesado aquí que ocultó dinero, que cometió fraude fiscal. Lo hacemos porque el hijo de este señor, que fue secretario general de Convergència i Unió también está imputado en diversos asuntos relacionados con la obtención de dinero a cambio de favores, o «negocietes» con empresas, está procesado por ello. Estamos aquí por los señores Macià Alavedra, Millet, Montull, Prenafeta, estamos aquí por el caso Palau, estamos aquí por todas estas cosas. Y entonces usted, que ha sido *cap de premsa* del presidente de la Generalitat, del señor Pujol, yo creo que lo que debemos hacer en el Parlamento de Cataluña, cuando establezcamos las conclusiones de esta comisión, no es decir: «El señor Pujol hizo tal cosa o tal otra, el señor Millet tal...», porque esto muchas veces lo van a determinar los tribunales. Yo creo que esta comisión deberá hacer un análisis político y decir qué ocurría en Cataluña, qué ha ocurrido en Cataluña, cómo se ha gobernado en Cataluña, qué concepto patrimonializado de Cataluña han tenido algunos, que ha permitido que algunos se forren.

Entonces usted, como *cap de premsa* del presidente Pujol, a mí me gustaría que hiciese usted aquí algunas valoraciones, que más allá de dibujar un personaje, como ha hecho usted excelentemente bien, pues nos explique un poquito. Mire, en el año 1990... Usted ha mencionado ahora al señor Antic. En octubre del 90, salió una noticia en *El País* que usted recordará, que decía que se estaba haciendo un plan, el titular es: «El gobierno catalán debate un documento que propugna la infiltración nacionalista en todos los ámbitos sociales». Y entonces dice, en cuanto a medios de comunicación: «La voluntad de dirigismo queda de nuevo patente en el apartado relativo a los medios de comunicación. Hay que introducir gente nacionalista en todos los puestos claves de los medios de comunicación. También se postula incidir en la formación inicial y permanente de los periodistas y de los técnicos de comunicación, para garantizar una preparación con conciencia nacional catalana.» ¿Usted recuerda esto de su época de *cap de premsa*, que era usted entonces jefe de prensa del señor Pujol? ¿Recuerda la publicación de esto? ¿Recuerda si esto fue así, si existía este plan, si esto se llevó a cabo? Porque...

Fitxer 31

usted estuvo hasta el 98. ¿Esto fue un plan que se ejecutó?

Ramon Pedrós Martí

Hi ha una gran diferència, que es mantenia totalment, allò que es diu *a rajatabla*, una gran separació entre el Govern i el partit. A Presidència de la Generalitat sempre... Per exemple, direm una cosa, no? Quan hi havia unes eleccions, les que fossin, no només autonòmiques, en etapa electoral, i jo deixava de ser, diguem-ne..., home, no deixava de ser cap de premsa de Presidència, però deixava de veure, perdia de vista, com aquell que diu, el president Pujol durant tota la campanya electoral, perquè l'assumia el partit. Sí és cert, perquè clar, de vegades, clar, la gent, sobretot des de l'estranger o des de Madrid o el que sigui, potser no trucava al partit per demanar algun tipus d'explicació, o sol·licitar una entrevista o el que sigui, i em tocava a mi, o trucaven al Palau de la Generalitat. Aleshores, jo, si veia que era amb motiu de la campanya electoral, aleshores es passava la comunicació al partit. És a dir que aquí...

I amb això vaig veure que... A mi em va sorprendre, això. Perquè fins i tot jo em vaig formular..., vaig tindre alguns dubtes per a millorar una mica l'eficàcia de la meva gestió. Què haig de fer? Clar, perquè jo no era del partit. M'hauria de fer del partit? Perquè, és clar, hi ha coses que... A mi em dol, com a professional, si tinc a càrrec, diguem-ne, un president que durant un temps, el que sigui, i hi pot haver èpoques que es poden repetir, *vamos*, que aquest temps es pot perllongar o repetir diverses vegades, a l'any fins i tot, el perdo de vista. O hi ha programes, o hi ha temes, els que sigui, que no conec –o que no domino–, aleshores crec que perdo eficàcia. Jo m'ho vaig plantejar des del punt de vista de l'eficàcia de la meva tasca professional. Però això, el Prenafeta, i el mateix Pujol, ho tenien clar. Separaven perfectament el que és el partit i les activitats del partit, i ell com a president del partit, secretari general del partit –el president–, de les tasques institucionals, com a president de la Generalitat. Per tant, jo, tot el que vingués del partit o tingués alguna cosa a veure amb actuacions del partit, me n'assabentava com qualsevol lector de diari. És a dir, que això em sona, i això que acaba de llegir no em resulta estrany, perquè es podia reflectir d'una manera o d'una altra, però sobretot com a lector de diari, perquè no passava per mi. I abans ja he al·ludit una mica a la mala relació entre el Roca i Prenafeta. Que d'alguna manera –d'alguna manera– traduïem institucionalment, o figurativament, amb aquesta separació.

Ara, dit això, home, a veure, jo sí diria, per tant, no com a partit. Els partits solen ser, en la seva actuació –perdonin-me vostès, eh?–, en això, més directes, més voluntariosos. Institucionalment, i això que jo mateix criticava moltes vegades la politització de Presidència, per dir-ho, per no dir la forma partidista de la política aplicada a Presidència. En canvi, com a institució, era notable l'esforç que es feia, si més no, per aparentar la neutralitat, o la reserva institucional que corresponia. No sempre s'aconseguia. Perquè clar, hi ha més, l'elector, el ciutadà, el votant, quan arribaven unes eleccions li era igual, qui parlava era Jordi Pujol. No sabia si parlava com a president de la Generalitat o com a candidat d'un partit o d'un altre. Per tant, a l'elector segurament aquesta dicotomia no li afectava. Però a nosaltres, tant des del partit com des de la institució, sí que ho teníem molt diferenciat, les nostres actuacions. Això sí.

Ara, jo diria, fins i tot, a veure, de vegades s'ha dit –no em voldria passar de llest ni fer una *boutade*–, però, si de cas, afirmo, una mica, en el sentit que alguna cosa d'això hi havia. Des de Presidència de vegades es feia un esforç –a ell, al Lluís Prenafeta li ho vaig notar, més d'una vegada– per intentar..., a veure, promoure o col·locar gent independent en els mitjans. Escoltin, perdonin, jo mateix, jo no era del partit quan em fitxa el Prenafeta. Per tant, sóc un exemple viu, diguem-ne, d'aquesta manera d'actuar. A mi el Prenafeta alguna vegada em pregunta, diverses vegades al llarg del temps, i el mateix Pujol, em pregunta sobre alguns col·legues periodistes. Home, jo no li pregunto per què m'ho pregunta, però li dono la meua opinió sobre diversos..., al llarg dels anys. Perquè sé –m'ho acaben dient– que, bé, deu haver-hi algun interès, doncs, per intentar promoure'ls, o per a algun càrrec institucional, o dins algun departament de comunicació de la Generalitat o dins del que sigui, no? Per tant, jo sí conec això, i com a partit no em sorprèn que ho diguessin. Jo crec que els partits, en part, no ho sé, perdó, estan per a això, eh? Però, a l'hora d'establir, doncs, estratègies, objectius, ambicions polítiques, però des de la institució jo diria que no s'aplicava d'una manera, si més no –vull ser prudent–, tan rigorosa com dona a entendre el document, que, a més, és del partit.

El cas de TV3. S'ha dit moltes vegades. Jo he sentit crítiques. Jo no hi era quan es va fer TV3, per això. Després he anat coneixent la gent de TV3 i tal. Però jo sentia crítiques moltes vegades des de la institució dient que a TV3 havia estat ja un niu

de socialistes, *vamos*, de gent, diríem, així, per entendre'ns, en pla de broma, desafecta al règim, no?

Carlos Carrizosa Torres

Sí, es cierto, pero estos desafectos, como se les consideraba, o se consideró en su día a Salvador Alsius, o se consideró en su día a Francino, pues al final resulta que no salían bien parados en este medio de comunicación. I yo lo que le quería preguntar es: este control férreo..., y usted explica un par de anécdotas. Una, un viaje a Japón en el que en el año 99 Pujol dice, al ver a los periodistas: «¿Cuál es el nuestro? ¿Cuál de ellos es el nuestro?» Que, por cierto, me recuerdo a cuando en unas escuchas telefónicas hace poco se decía: «Hablemos con los nuestros de Hacienda. » Para ver si nos arreglamos unas deslocalizaciones, «hablemos con los nuestros». Entonces, este sentido patrimonial tenía un doble camino. Uno, hacer un..., desde luego, construir un imaginario nacionalista. Y, por otro, ¿le parece a usted que esto contribuía a la ocultación de lo que estaba pasando? ¿Era imaginable que unos medios de comunicación controlados por el Gobierno de Pujol denunciasen o explicasen o se hiciesen eco de estos viajes, por ejemplo, de los hijos de Pujol a diversos países extranjeros que usted en alguno de sus libros dice que los hijos aparecían y desaparecían en los viajes y en el entorno incluso se provocaba un poco de desconfianza, o la propia secretaria del señor Pujol parecía que chocaba con la señora Ferrusola porque veía que todo esto podía perjudicar políticamente a Jordi Pujol? ¿Era concebible que estos medios de comunicación aireasen algo y encendiesen luces de alarma?

Ramon Pedrós Martí

No. No era concebible, en absoluto. Podía dejarlo aquí, porque era inconcebible. Pero no, qué va. No, estaban..., en ese sentido. El tema de los hijos era, además, especialmente..., provocaba especial irritación. Enfurecía a Marta Ferrusola, y por tanto a Jordi Pujol. Cualquier polémico sobre ellos era..., *vamos*, provocaba un *daltabaix*. *Vamos...* En ese sentido era inconcebible, pues, ¿por qué? Porque lógicamente las relaciones de TV3, o la dependencia de TV3 del Palau de la Generalitat, pues era considerable. En las altas esferas. Claro, porque lógicamente, porque el nombramiento máximo dependía de ella, directa o indirectamente.

Però a nivell ja més professional, més tal, es podien donar casos –jo recordo casos, no?–, d'actuar, per estrany que sembli, doncs amb una certa capacitat de llibertat i de crítica. Però era rar. Realment, TV3 –no estem dient cap secret– ha estat molt supeditada al partit del Govern, no? Això, no estic descobrint absolutament res. Però hi havien professionals que d'alguna manera buscaven un camp, una mica cabien la negociació i el pacte. I jo recordo casos, doncs, no ho sé, el mateix Antoni Bassas, quan estava a Catalunya Ràdio. Per exemple, és el mateix Catalunya Ràdio que TV3, de fet, no? Doncs, sí és cert que, és clar, d'alguna manera, quan... El cito a ell perquè tenia una personalitat més acusada, per tant en positiu. I em busco el millor exemple que puc trobar, segurament, a la casa. Segur que n'hi ha d'altres, però jo dic dels que jo vaig tractar en la meua època.

Doncs sí, però costava, li costava, d'alguna manera, de dir, d'assumir alguns temes, alguns plantejaments, a l'hora de negociar el marc d'una entrevista, els temes d'una entrevista. I havies de pactar, i si... *Vamos*, i si li venies bé un parell o tres de temes que t'interessaven, te'ls comprava. I, si no, feia el que volia, eh? Però, clar, les ordres que jo tenia eren aquestes, que és al que anem, de fet. Que és al que anem, sí. Però és el que dèiem, l'ambició del polític és el control dels mitjans de comunicació. No sé si del bon polític o del mal polític o del polític del segle passat. Però de la Catalunya que jo vaig viure, sí, sí era aquest. Per això el meu paper era molt incòmode. Mira, ho explico als llibres: la Marta Ferrusola sempre em deia, quan em trobava per allí en els viatges... Una vegada em va veure sol, sortint d'un museu de no-sé-què, no sé si era a Estocolm o una cosa així: «Carai, Pedrós, què fa avui? Que no té els seus sequaços?» És a dir, i quan em veu amb ells, diu: «Ja tenim aquí el Pedrós i els seus sequaços.» Els periodistes eren «els meus sequaços».

Que hi havia un element de conyeta i de broma, segur –segur–, no ho poso en dubte. Però bé, era la conyeta que podia reflectir una determinada concepció del periodisme. Però jo estic segur que no els estic dient res de nou, aquí. Vostès tot això ho saben. El que passa que era així, i lamento i em sap greu que encara en gran part hi pugui haver tics que reflecteixin aquesta manera de fer.

Carlos Carrizosa Torres

No sé cuánto me queda. (*Pausa.*) Bueno, pues entonces, acabo diciendo que en Cataluña todo lo que ha pasado, que ha sido grave, que ha sido, que hemos tenido unas comisiones. Se hace la Ciudad Judicial y han salido comisiones de allí. Se ha hecho la línea 9 y han salido comisiones de allí. Y esto yo creo que en las conclusiones, cuando acabemos esta comisión, forzosamente habrá que analizar. El señor Ekaizer ha estado esta mañana, también periodista, que esto es una telaraña, lo que ha habido en Cataluña. Ha habido una *omertà*, hubo unos políticos, el señor..., el presidente de Esquerra Republicana que hizo como que no sabía lo de los porcentajes de los tantos por ciento. El señor Maragall, el señor Mas... Y todo esto que ha pasado, y todo esto..., cómo la gente se ha forrado, pues yo creo que al final, cuando hagamos las conclusiones tendremos que explicar que todo eso se ha podido hacer en una Cataluña encerrada en sí misma y con un control férreo de los medios de comunicación. Ha sido cómo se ha podido llegar a algo así, que según el periodista que ha declarado esta tarde, el primero, el señor Ekaizer, no tiene parangón en el resto de España. Pues por algo habrá sido, y usted yo creo que ha conocido una de las facetas de por

Fitxer 32

...[porqué] hemos llegado a esta situación aquí.

Gracias.

El president

Vol respondre? (*Pausa*) Doncs, finalment, és el torn del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, en veu de la il·lustre diputada Meritxell Borràs.

Meritxell Borràs i Solé

Gràcies, senyor president. També agrair-li al senyor Pedrós la seva compareixença, que hem escoltat atentament, també hem llegit els seus llibres i escoltat algunes de les seves declaracions, aquí se'n citaven algunes, no? I, de fet, la seva intervenció avui va molt en la línia dels seus llibres, algunes de les anècdotes que ha explicat aquí són les anècdotes que explica en el llibre. I jo li he de dir la veritat, eh?, no sé fins a quin punt és el tipus de llibre que un espera, més

que explica, espera d'un col·laborador directe que diu coses des de la màxima confiança. Però, bé, aquesta ha estat la seva opció, no?, fer aquests llibres.

I el que a nosaltres ens sembla, és també la nostra visió, és que vostè aquí ens ha explicat, podríem dir, li deia abans, com un anecdotari que, bé, alguns episodis són divertits, uns altres no els hi pots trobar tant, més agradables, més desagradables, però els fets, allò de dir elements concrets que des del nostre punt de vista puguin ajudar a aquesta comissió a arribar a conclusions, ho veig complicat. Perquè vostè ha parlat, per exemple, ha parlat «m'arribava remor», no?, ha dit, «m'arribava remor, però jo no li sabia dir –i deia– hi havia demandes concretes per part dels fills», vostè citava, no?, i deia «però jo no n'era testimoni directe.». I aquí em sembla que ha sigut quan ha dit «m'arribava la remor, però sense poder arribar a fets concrets.» En té algun de fet concret, de demanda concreta que poguessin valorar de negativa, o no, a aquest respecte o és simplement això?

Ramon Pedrós Martí

No, no, no en tinc cap, té tota la raó. És a dir, li dono absolutament la raó en tota la valoració que fa de la meva intervenció. Perquè, a veure, jo quan faig el llibre... Només li diré una cosa, a veure si se m'entén. Quan el Carles Revés, de Planeta, em demana aquest llibre me'l demana en lloc d'una proposta que jo li havia fet anteriorment de novel·la, eh? Dic: «Escolta jo he publicat uns quants llibres a la meua vida, tretze o catorze, no?, gairebé tots de poesia –per cert, ara ja fa temps que no n'escric–, i algun assaig literari i tal.» Jo havia estat professor de literatura espanyola a la Universitat de Madrid i, per tant, jo no he amagat mai les meves ganes de dedicar-me a escriure, per dir-ho així, d'alguna manera, no? Per tant, jo no amago que faig aquest llibre amb un cert delit d'escriptura, per dir-ho així, i, per tant, no m'importa entretenir-me amb anècdotes, ja em va bé –ja em va bé– que Planeta em demani anècdotes perquè són les que et permeten mes allò que es diu un desenvolupament literari, alhora d'escriure, no? Clar que només no vas a fer ficció sinó que, lògicament, t'has de basar en fets.

En aquest cas, per això jo quan vaig ser citat aquí vaig creure, bé, vaig fer la meua valoració, dic: «jo em penso que tot pot ser útil a la vida.» Però el que jo he pogut saber, el que jo sé, el que podia aportar, ja està escrit en els llibres, per tant, per les meves mans no passaven documents, no passaven. Si hagués tingut algun document que d'alguna manera pogués reflectir un acte il·lícit i tal potser ho hauria

denunciat d'una altra manera, però jo ja no vaig voler fer un llibre de denuncia, per dir-ho així, no vaig buscar papers. El Pujol, que es va enfadar bastant en la publicació del primer llibre, em deia això, i ara el d'això encara m'ho recordava aquí que també li havia dit el mateix abans. Diu: «Clar!, és que jo què m'havia de pensar que vostè anés allà escrivint les coses que parlàvem i tal, tal...» Jo no he escrit mai res del que parlàvem, tot això està tret dels diaris –dels diaris– de cròniques dels diaris. Com diu un analista de la CIA: «El 60, em sembla que ell parla del 62 o 64 per cent, del material que es considera secret al món mundial està publicat als diaris.» Per tant, tot això està publicat als diaris, hi ha coses que sí.

Jo li demano al Quim Triadú quan marxo de la Generalitat, quan ja he marxat, ja fa dos anys que he marxat i Planeta em, demana el llibre, dic: «Quim, enviem els dossiers que fem de premsa, recull de premsa dels viatges del president, d'aquesta relació.» Diu: «Sí.» Tenia, vaig demanar primer la relació de tots els viatges. I fent una mica de memòria, dic mira: «Aquests països i això, tal, tal...» I m'envien a casa, jo no sé si van ser set o vuit caixes de reculls de premsa. Em passo sis mesos ordenant el recull de premsa i al demés ja li poses una mica de memòria, això sí, el que tu recordes i tal. Per tant, no és un llibre per estirar, aixecar la catifa o fer investigació, per això n'hi ha d'altres, n'hi ha molts més d'aquests.

La meva voluntat no era aquesta, la meva voluntat era acostar-me el personatge, personatge polièdric, per això he començat parlant de personatge polièdric. I, per què? Perquè em resultava molt enigmàtic i perquè em resultava molt revelador i perquè crec que era un dibuix... Bé, un amic meu periodista m'ho va dir: «Escolta, el dibuix que fas en el llibre és el que quedarà del personatge» Que val la pena que es conegui perquè és, jo crec que és molt original, és a dir, és un cas únic, no?, com a perfil polític. I una mica el fil d'això va ser quan entre peripècia personal i anècdotes de viatges va ser quan surten polèmiques relacionades amb la família i els fills, no? Aleshores és quan dius: «Escolta, jo això no ho vull amagar.»

De la mateixa manera que no amago, això sí que ho diré, la polèmica que s'arma quan a mi m'arriba en un viatge, ja no sé quin és, em sembla que de ser a Argentina, una relació d'empresaris que m'envien des d'Indústria, eh? –el trobaria, però és igual, posem que és Argentina–, i amb aquesta relació d'empresaris... –no, no, perdó, Portugal –Portugal–, segur– Clar, hi ha un viatge a Portugal, el president li dóna molta importància, ha teoritzat sobre la Península Ibèrica,

l'iberisme, Portugal, molt bé, fem les relacions històriques entre Portugal i Catalunya, s'emmarca perfectament un gran projecte de viatge. I aleshores intervé Cultura, intervé Indústria, intervé Comerç, Turisme, i la relació que veig jo d'empreses que assisteixen en aquest viatge posa «Jordi Pujol Ferrusola, empresari.»

I, clar, jo reconec, i ho reconec aquí públicament i en seu parlamentària, clar, que l'hauria pogut tatxar de la llista, que hauria pogut trucar a Indústria i dir escolta: «Ja veieu el que feu? Per què incloeu Jordi Pujol Ferrusola a la llista d'empresaris?» Ho hauria pogut fer, però això segurament ho hauria pogut fer un polític, per dir-ho així, però jo no m'he considerat mai polític, no en sé fer de polític, no en sé, m'estimo més jugar com a periodista, i aleshores, clar, no em considero censor de cap llista. I aleshores jo faig fotocòpia d'aquesta llista i l'adjunto, lògicament, perquè entenc que és una llista que em ve autoritzada i no tinc[#] perquè esmenar-li la plana al conseller d'Indústria, l'adjunto al dossier del viatge. Per tant, tothom sap, els periodistes vull dir que van al viatge, que en la comitiva del viatge a Portugal, al que és la delegació empresarial, hi ha el Jordi Pujol Ferrusola, tothom ho sap, i així s'anuncia. El que passa que no se'l veu el primer dia, ni el segon dia, i aleshores ja la notícia del viatge és que el Jordi Pujol Ferrusola que havia de venir no hi és. I alguns ho desmenteixen i alguns, bé –hi ha un capítol de Portugal que s'explica això en un parell de pàgines– fins que realment Jordi Pujol Ferrusola apareix el tercer dia, que és quan sembla que la gent apareix, no?, el tercer dia. I bé, ell explica precisament a l'Antich, que li fa una entrevista, explica el perquè del viatge i etcètera.

Amb això ja m'he perdut. És a dir, no és vagis amb intenció de res, és que a vegades les incongruències eren tan notables, i allò que es diuen «les ficades de pota» eren tan notables, i sobretot les coses que clamaven una mica, vaja, que eren antiestètiques, eren tan notables que, home, jo no és que fos un observador imparcial a Presidència, però sí era una persona amb criteri que creia dins la meva lleialtat a la veritat, això segur, sempre, abans que les persones a la veritat, que havia d'actuar d'aquesta manera.

No sé si he contestat a la Meritxell.

Meritxell Borràs i Solé

Sí, en certa manera sí, perquè ens ha parlat d'incongruències, d'elements antiestètics, d'elements que potser l'incomodaven, però segurament no amb prou mesura com perquè vostè prengué cap tipus d'actitud, entengui'm, o fes alguna denúncia pública en el sentit de si allò ho veia d'una incorrecció que era denunciabile, per dir-ho d'alguna manera, sinó elements que hi podia estar en desacord, però no tot això que li comentava. I, per tant, ens parla més d'actituds, d'elements més simpàtics o menys, ens ha parlat de gestos que en podem dir de persona malcarada o d'estirabots, o d'elements d'això que vostè en deia antiestètics, però, insisteixo, cap element que a vostè el portes a fer una denúncia. I això a la vegada vostè ho lligava quan parlava del president Pujol dient: «Ell tenia la consciència que les coses es feien correctament, que no hi havia cap falta», em sembla que vostè citava, i ell entenia que es feia de manera correcta, no?

Bé, no ho sé, la veritat és que podríem dir que, insisteixo, ha sigut bastant literal, no és l'expressió, però bastant fidel al que vostè va explicar en els llibres, que entenc o entenem que és això, un conjunt d'anècdotes, algunes més divertides que d'altres, que explica tot una successió de fets, però estrictament cap element que ens porti a uns fets objectius en els quals, aquest és el nostre punt de vista, de dir, doncs, això, «escolti'm, és que em vaig veure en la necessitat de fer una denúncia per aquest fet.» No, ens diu que no, que li arribaven rumors però no elements d'aquest tipus i, per tant, remors, perdó, i, per tan, aquí ens quedem.

Sí que en el capítol més del tacte amb la premsa que, lògicament, era la seva feina i pel qual vostè tenia aquesta proximitat amb el president Pujol, que ha citat una mica quin era el tracte, com funcionaven les coses, però també ha explicat, i jo crec que això també ha estat molt clar, quan estava vostè a l'Agència EFE i que aquí sí que ha parlat d'instruccions clares que rebia vostè en aquest sentit, que no m'hi tornaré a referir perquè tampoc cal, però que aquest és una mica l'element, la veritat, de res més.

Jo crec que ens ha fet una aportació de conèixer potser més el personatge des del seu punt de vista però no d'uns elements que ens sembli que en la comissió ens puguin ajudar amb unes conclusions concretes a l'hora de tirar-ho endavant.

Gràcies, de tota manera per la seva intervenció.

Ramon Pedrós Martí

Gràcies. Jo com a últim comentari, si em permet, és que estic d'acord en la valoració que vostè em fa de la meua compareixença, crec que l'havia de fer la compareixença, no m'entusiasmava, perdonin que ho digui així, entre altres coses perquè surto del quiròfan, vaja, fa quinze dies, però és igual, i és cert. I que la majoria d'aquestes coses, insisteixo, no?, com a comentari donant-li la raó, algunes van arribar fins i tot a seu parlamentària, recordo el cas d'Iniciativa perfectament, com va denunciar algunes de les qüestions que surten aquests dies i que han sortit avui aquí, havien arribat, i sobretot estaven de manera permanent malgrat...

Fitxer 33

, diguem-ne, aquest oasi que hi havia a la premsa i dèiem aquí, sortien constantment als mitjans de comunicació; jo recordo mitjans com *El País*, *El Periódico*, *La Vanguardia*, en menor mesura, el *Diari de Barcelona*, com, realment –segur que me'n deixo algun altre, però, ara, no me'n, recordo, per no dir els de Madrid és clar–, sortien constantment moltes d'aquestes qüestions que afecten, bàsicament, els fills, no?, en es mitjans de comunicació i, per això, sabia que la meua aportació, documentalment, no podia contribuir en gaire cosa, perquè és que, per la meua funció, no tenia accés a cap altre tipus d'informació.

El president

Gràcies al senyor Ramon Pedrós, per la seva compareixença en aquestes hores. L'alliberem de...

Ramon Pedrós Martí

Bé, a tots, no?

El president

No, nosaltres seguim que hem de discutir...

Ramon Pedrós Martí

Vosaltres seguiu?

El president

Sí.

Ramon Pedrós Martí

Bé... Em sap greu.

El president

Voleu fer un minutet?

(Veus de fons.)

Com vulgueu. Si algú té una urgència... És fisiològica o és pulmonar? És fisiològica o és pulmonar? Anem a dir-ho així. No, ho pregunto. Que si és fisiològica, no tinc més remei que dir que sí. *(Remor de veus.)* Doncs, tirem. Segui, seguim. No sé si hi ha algun grup ha de trucar algun company, vull dir, per efectes de votació, si s'ha de votar.

Ramon Pedrós Martí

Adéu. Sí que em sap greu que hàgiu de seguir, eh?

El president

Moltes gràcies. Gràcies, Ramon.

I, sinó, voleu posicionar els grups directament? Sobre les propostes, eh? Ja sé que no hi ha cap proposta de consens, sobre setze. Podeu fer una pausa per negociar a últim moment?

Senyora Borràs.

Meritxell Borràs i Solé

Sí. Nosaltres volíem sol·licitar, a veure, hem enviat un *e-mail* al conjunt dels portaveus i al president de la comissió en el qual demanàvem aquest element, hauran vist que nosaltres no hem entregat llistes, podríem dir, de compareixents, sinó que hem sol·licitat que hi hagi una coherència, des del nostre punt de vista a l'hora de retractar les qüestions, és a dir, que si entomem un tema, com que hi ha, podríem dir, el compromís, per dir-ho d'alguna manera, dels grups polítics que aquesta comissió, si queda inacabada, com tot hi apunta, no?, doncs, poder seguir en un futur, ens semblaria un punt absurd que deixem coses a mitges per, després, acabar a l'altra meitat, per dir-ho d'alguna manera i, per tant, en aquest sentit, fer els casos de dalt a baix, no?, i no deixar ningú al marge, podríem dir. I, per tant, en

aquest sentit, són els noms que nosaltres hem presentat, perquè algú pot pensar: «Home, aquí n'hi ha uns i no n'hi han d'altres.» Però els d'altres ja estaven presentats per altres grups i enteníem que nosaltres l'únic que fèiem era donar coherència i plenitud a les sol·licituds fetes per uns, sinó quedaven molt esbiaixades, des del nostre punt de vista, esbiaixades i podríem dir, potser, també interessades, eh? I aquesta era la nostra voluntat.

I voldríem demanar també que, en aquest sentit, perquè això també, doncs, afectarà la nostra votació, que comencéssim, doncs, en aquest àmbit, no?

El president

Pels cinc que proposen vostès, eh? (*Veus de fons.*) La votació? (*Veus de fons.*) Molt bé.

No sé si hi han més paraules o prèvia, si... Aquesta Mesa serà l'única que farà l'esforç de «jivarització» i retirar algun dels proposants. Nosaltres en proposàvem setze, ho hem deixat en sis, no sé si... perquè s'han de votar sobre cinc blocs o sobre quaranta-quatre persones, que serien les votacions. Si no hi ha cap retirada, no passa res. No retira ningú? Sí? Senyor Amorós.

Oriol Amorós i March

Amb ànim d'afavorir el consens, retirariem la proposta del director de Sepblac. És una llàstima. A més, avui, han sortit coses per part del periodista Ekaizer, que també el feien interessant, però, com que ens podem imaginar el tipus de compareixença que hi haurà, podem demanar una aportació escrita i retirariem aquesta.

El president

Gràcies, senyor Amorós.

Senyor Terrades.

Jordi Terrades i Santacreu

Sí. També per explicar la lògica de les propostes que fa el Grup Parlamentari Socialista, que ja les hem explicat alguna altra vegada. Nosaltres també compartim la idea que cal acabar els blocs i ens sembla que n'hi ha un que no es tracta amb la profunditat necessària, que és tot el que fa referència... amb les propostes aprovades fins al 25 de maig, eh?, que són totes les propostes referides al tema de

les deslocalitzacions d'empreses de tots conegudes i, per tant, és en aquesta lògica que hem fet la proposta de compareixences que sotmetem a votació, per tant, no les retirem.

El president

Gràcies.

Senyor Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

El nostre grup no hem presentat una proposta específica per al mes de juny; vàrem presentar una proposta, a més, sense dates, eh?, anterior i, d'alguna manera, entenem que la prioritat i, per nosaltres, la prioritat continuen sent les que estaven expressades en aquesta llista i que, parcialment, estan en les llistes dels diferents grups que s'han presentat.

Llavors, no ens sentim reflectits en cap de les propostes íntegrament, però sí que ens hi sentim reflectits parcialment en algunes de les propostes que hi han.

El president

Gràcies, senyor Rodríguez. Entenc que això implica que farem votació separada. A la CUP... Ara no puc parlar, perquè la Isabel ha marxat, se m'ha oblidat excusar-la, per indisposició. Però, en tot cas, hi ha més paraules?

Comencem les votacions, aleshores?

Serà molt complicat, després, valorar-ho. I quines són les setze primeres? Perquè, com en tinguem vint-i-vuit que tenen setanta-nou vots, com segreguem, no?, quins són... Per ordre de votació? Serà difícil, eh? No és... Ja els dic que la mecànica en el correu és molt complicada. Però, si no hi ha... I l'altra possibilitat és ampliar-ho en els termes que vaig enviar el correu, no?, que hi havia la possibilitat d'habilitar dues jornades en Setmana Santa escolar, anem a dir-ho així, i dues jornades en el mes de juny, que serien dotze compareixents més i que, per tant, serien vint-i-vuit.

Carlos Carrizosa Torres

Però jo sí que volia preguntar si els nou que s'han retirat de la proposta inicial de la Mesa... en base a quins criteris? Els nou.

El president

Els nou, és una proposta que vam fer de consens, que era d'aquesta mesa, i era perquè, com n'hi havia tants, tants, tants...

Carlos Carrizosa Torres

Sí, però cadascun d'ells....

El president

Ah, no, però hi ha uns criteris, eh? De cadascun d'ells? Sí, te'ls busco.

Carlos Carrizosa Torres

Sí. El Josep-Lluís Carod-Rovira...

El president

El Josep-Lluís Carod-Rovira... O sigui, una, per agilitat, per exemple, en aquest, més criteri ja personal, eh?, perquè és obvi que el motiu de l'aprovació era per les seves afirmacions públiques amb relació al 5 per cent que diu a l'hemicicle i nosaltres, ja deia també el correu, que no renunciem a res, li farem un requeriment per escrit i que ho faci per escrit, però que vingui dues hores a comparèixer per dir que un dia va sentir a l'hemicicle que li deien que era un 5 per cent, no fa falta esgotar...

Carlos Carrizosa Torres

M'havia perdut aquest correu.

El president

Sí, no, és una hora una mica intempestiva, és de dissabte a les nou de la nit, però...

Carlos Carrizosa Torres

Està bé, està bé, hi estic conforme, eh?

El president

I això passa també amb el marc propositiu legal jurídic, que és més fàcil remetre un comitè d'enquesta a vint experts i que ens ho enviïn i que sigui breu i això. Però és... Gràcies, senyor Carrizosa.

Si no hi ha més paraules... No?

Tindrem de quaranta-quatre compareixents, s'aprovaran molts amb molts vots, però, bé, votem-ho i... No ho sé... Votem, votem, votem.

Oriol Amorós i March

Un momentet, eh? Jo recordo l'última comissió que vaig assistir...

El president

Votarem com a Eurovisión...

Oriol Amorós i March

Què?

El president

Votarem com a... O sigui, l'esquema aquesta, podria ser una base, és que votarem com a Eurovisión, qui tingui més vots passa i qui no, no passa.

Oriol Amorós i March

Per tant, pot ser que hi hagi compareixences que tinguin una majoria perquè compareguin, però que no acabin compareixent perquè estan per sota de les quinze primeres... O sigui, escollirem les quinze primeres, no?, president? (*Veus de fons.*) Molt bé. Ja està. Perfecte, perfecte. (*Veus de fons.*) D'acord, d'acord.

El president

Hi havia una petició per començar pels cinc proposats per Convergència i Unió. Hi ha cap problema?

Ho intentarem fer per blocs i, a partir de cada bloc, si algun grup proposa votació separada, la separarem.

Podeu demanar vot separat. Comencem pel bloc... Propostes de major a menor, per tant, la proposta de Convergència. Jo sé que si estigués la Isabel diria que Daniel Fernández i Paco Bustos, per separat, perquè es votaria a favor i la resta ens abstindríem, però... Tinc una dualitat, ara mateix.

Oriol Amorós i March

Jo demanaria vot separat.

El president

Un per un?

Oriol Amorós i March

Sí.

El president

Molt bé.

(El president comença a parlar sense a fer ús del micròfon, motiu pel qual no n'han quedat enregistrats els primers mots.)

...votar, primer, el bloc presentat per Convergència i Unió.

En primer lloc, la compareixença o no de Miguel Bonilla.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

50 a favor i 52 abstencions.

Emili Mas.

Vots a favor?

71.

Vots en contra?

Abstencions?

31.

Daniel Fernández.

Vots a favor?

55 i mig.

Vots en contra?

Abstencions?

46 i mig.

Mariana Pérez.

Vots a favor?

Abstencions? Ai, en contra?

I abstencions?

50 i 52.

Paco Bustos.

Vots a favor?

En contra?

Abstencions?

Tots a favor, menys abstenció del PP i PSC. 19 i mig, eh? 19 abstencions i mitja i la resta... I 83

Fitxer 34

...a favor.

Entrem en el bloc del PSC. I es poden votar en bloc les deu compareixences. O es demana vot per separat? (*Veus de fons.*) Ai, perdona, Esquerra Republicana, de major a menor. Disculpi. Esquerra Republicana.

Oriol Amorós i March

Nosaltres en bloc, la del PSC es pot votar en bloc.

El president

Sí, però hem dit que faríem votació ordenada: Convergència... De major a menor, sí.

Oriol Amorós i March

Per nosaltres es poden votar en bloc les d'Esquerra també.

El president

Algú vol votació separada? Senyor Rodríguez?

Santi Rodríguez i Serra

Dels punts..., de les propostes 6 i 7.

El president

6 i 7. Bárcenas, Nart, és? No. *(Veus de fons.)* Ah, no té el... És que estem treballant amb un document de síntesi. *(Veus de fons.)* Sí, aquest mateix, com hi ha repeticions, hem fet un... *(Veus de fons.)* Sí, sí, ara ja veuràs que és fàcil. *(Algú diu: «Què votem ara?»)* Esquerra Republicana, les vives, Santi, serien: Manuel Bustos, Jordi Soriano, Luis García, Bartomeu Muñoz, Luis Bárcenas, Javier Nart. Tens el full ara? Ho veus? Sí? *(Pausa.)* Podem votar en bloc? *(Algú diu: «El d'Esquerra Republicana?»)* Sí, tot d'Esquerra, enretirat el director de Sepblac, que hem dit que farem petició per escrit. Sí? *(Pausa.)* Doncs, votem el bloc en bloc, Esquerra Republicana.

Vots a favor?

(Veus de fons.)

Vots en contra?

I abstencions?

19 i mig i 4 i mig, 24.

(Veus de fons.)

Ah, és que m'estic... Perdona, continuo comptant-ne vint. Perdona, és que continuo comptant vint. *(Veus de fons.)* Perdoneu, estic comptant permanentment el PSC com a... *(Veus de fons.)* Ha quedat igual, sí. *(Veus de fons.)* És el vot ponderat, sí, jo també el tinc.

Votem ara el bloc presentat pel Grup Parlamentari Socialista, que serien deu compareixents. Es pot votar en bloc? *(Pausa.)* No?

Jordi Terrades i Santacreu

Demano votació separada de dos blocs, eh? Per un costat, el Xavier Tauler, Anna Vidal, Manuel Lao, Ventura Pobre i Sesé Asensio. I la resta... *(Veus de fons.)* Sí.

El president

Els cinc primers?

Jordi Terrades i Santacreu

Els cinc primers. I la resta podem també fer una altra votació.

El president

D'acord. *(Veus de fons.)*

Doncs, votem en primera instància les compareixences de Xavier Tauler, Anna Vidal, Manuel Lao, Ventura Pobre i Sesé Asensio amb relació al que hem anomenat «bloc deslocalitzacions», diguem-ho així.

Vots a favor?

Dinou.

Vots en contra?

Abstencions?

Trenta-tres abstencions.

Dinou, cinquanta, trenta-tres.

I ara votariem el segon bloc, que és Josep Huguet, Antoni Soy, Francesc Xavier Mena, Joan Sureda, Andrew Philip Bolich i Salvador Esteve.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Doncs, 9 a favor i la resta abstencions.

(Algú diu: «9,5, que diu ell, té raó.»)

9,5 per què? *(Veus de fons.)* Ah, correcte, és veritat, sí, sí, tota la raó. *(Veus de fons.)* Per això n'estem restant mig. *(Veus de fons.)* Cap en contra... O sigui, 9,5 a favor i tota la resta abstenció. Cap en contra i tota la resta abstenció, que ara no estic per sumar tota la resta. Però, bé, si vols ho sumo, eh? *(Veus de fons.)* I 92 abstencions. D'acord.

Ara votem el bloc d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Si es pogués votar en bloc o no...

Oriol Amorós i March

Demaneu votació separada.

El president

Un per un?

Oriol Amorós i March

No, dels noms Macià Alavedra i Lluís Prenafeta.

El president

D'acord. I aleshores podem fer dues votacions? Macià Alavedra i Lluís Prenafeta, i tota la resta? *(Veus de fons.)* Senyor Mena, sí? *(Pausa.)* D'acord, ha quedat clar... La Isabel volia introduir en el Lluís Prenafeta i Macià Alavedra el Carles Sumarroca. És un problema per a vostè, senyor Amorós?

Oriol Amorós i March

Volem votació separada. Si vol facin...

El president

Tres votacions?

Oriol Amorós i March

Sumarroca sol, Macià Alavedra i Prenafeta junts, i tota la resta.

El president

D'acord.

Doncs, votem tot el que no són els tres primers, és a dir, tot el que no és Carles Sumarroca, Macià Alavedra i Lluís Prenafeta. Sí? *(Pausa.)*

Vots a favor?

(Veus de fons.)

No, el Lluís Gavaldà, Vicenç Pallerols, Vicenç Gavaldà són altres casos, sí. Penín, Priorat, Adigsa...

(Veus de fons.)

24,5.

Vots en contra?

Abstencions?

71 i 9, 80,5, i cap en contra.

24,5 a favor, 80,5 abstencions.

Votem ara el bloc de Macià Alavedra i Lluís Prenafeta proposat per Esquerra Republicana de Catalunya.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

50 abstencions i la resta a favor, que això... *(Algú diu: «Queden 52 i mig, no?») 52 i mig? (Pausa.)* Molt bé. *(Algú diu: «51 i mig.») 52, no? (Veus de fons.) 52, d'acord.*

I ara votem les propostes de la Mesa, que coincideixen... *(Veus de fons.)* Ai, sí!

Carles Sumarroca, que he demanat...

Vots a favor?

Dinou.

Vots en contra?

Abstencions?

D'acord, 19 a favor, cap en contra i 83 abstencions, més o menys. Ja no dona la neurona. *(Veus de fons.)* Exacte. Ah, Carles Sumarroca, 19, no? *(Veus de fons.)* Sí, m'he equivocat jo, sumant aquí, són 21 i mig perquè Ciutadans i Iniciativa sumen 11: 11, 12 i 9 del PSC 21. *(Algú diu: «21 i mig.») 21,83, d'acord? (Algú diu: «21 i mig, cap a favor i 80,5.»)* No es pot ser de lletres. D'acord.

I ara les propostes de la Mesa.

Oriol Amorós i March

President, em deixa vint segons?

El president

Sí, els recordo com es fan les votacions? El rànquing... Vagin fent vint segons que jo els preparo el rànquing. *(Veus de fons.)* Sí, sí, l'he anat apuntant.

(Pausa.)

Més o menys, si no ens equivoquem, que tot podria ser, però ara mateix l'evolutiva de la votació és, en primer lloc, Paco Bustos, amb 83 vots; en segon lloc, tot el bloc

d'Esquerra Republicana, amb 78,5 vots; en vuitè lloc, perquè són sis, el bloc d'Esquerra, Emili Mas, amb 71 vots; en novè lloc, Daniel Fernández, amb 55,5 vots; en desè lloc i onzè, Lluís Prenafeta i Macià Alavedra, amb 52. Són onze compareixents aprovats. Ara queda el bloc de les sis. Ens desfalcàrem d'una, per dir-ho així. No sembla especialment greu si s'aproven totes, però no tenen per què aprovar-se totes. Per tant, passem a una votació de la proposta de la resta de la proposta de la Mesa, havent-se retirat nou compareixents. Es demanen votacions separades?

Oriol Amorós i March

Sí, volem demanar votació separada de l'Antoni Durán-Sindreu i de les dues entitats. Ens semblen aportacions molt valuoses, però ja anuncio el nostre vot: ens abstindrem per no perdre'n d'altres de més valuoses. I els demanarem una aportació escrita.

El president

Molt bé, d'acord.

Doncs, comencem per aquesta segregació amb relació a l'Antoni Durán-Sindreu i Tax Network Justice, Fiscalitat Justa.

Vots a favor?

70,5.

I votem la resta de la proposta? Es pot votar conjuntament Cristóbal Montoro, Hervé Falciani, #00.14.39, González i Carme Garcia? *(Pausa.)*

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Fitxer 35

... no abstenció, no?

El president

D'acord. Doncs, s'haurien aprovat –ja està tota la votació feta... *(Veus de fons.)* Com? *(Veus de fons.)* Sí, passen a dalt; o sigui, el bloc de Cristóbal Montoro, Hervé Falciani, Itziar González i Carme García passaria al primer o segon lloc, empatat amb la votació de Paco Bustos. I el bloc d'Antonio Durán-Sindreu i Tax Network passaria just després de l'Emili Mas.

En tot cas serien..., a mi em surten disset compareixences. Havíem dit «setze», no? Si ho féssim amb estil rigorós, saltaria Macià Alavedra o Lluís Prenafeta. Jo els demano que, per consens, puguem ampliar-ho a disset compareixences –el que aprovem–, i els fem encabir en el mes de juny.

I això crec que, si no m'equivoco, doncs, inhabilita aquella possibilitat de fer sessió per Setmana Santa i fer dues sessions el mes de juny, mantindríem el calendari com el tenim previst, sense habilitar jornades especials.

(Santi Rodríguez i Serra demana per parlar.)

Senyor Rodríguez. I després tinc una qüestió d'ordre abans d'acabar. Dignes-me.

Santi Rodríguez i Serra

Interpreto amb això que es trenca completament el pla de treball?

El president

Mai, mai. No, això en una comissió d'investigació mai es pot dir. Vull dir, tant de les compareixences com..., es puguin dir, depèn de la...

Santi Rodríguez i Serra

Ho dic perquè ara heu fet una sèrie d'afirmacions en el sentit que aquestes són les compareixences...

El president

O sigui, jo entenc...

Santi Rodríguez i Serra

...suprimeixen ampliacions i tal. Nosaltres no descartem demanar noves compareixences a la vista de les informacions que han anat apareixent...

El president

No, no. No em volia –disculpa, eh?– expressar en aquests termes. En tot cas, el que vam acordar en l'última sessió i aquesta era agendar el mes de juny. Independentment, com m'hi referia ara, queda pendent si volem agendar a la Setmana Santa dos dies de feina, o tantes sessions extraordinàries com vulguem, això..., mai es tanca el pla de treball d'una comissió. En funció de les propostes que portin els grups, es podran agendar noves sessions.

Sí que els faig avinent... (*Meritxell Borràs i Solé demana per parlar.*) Sí? Meritxell?

Vull dir, tot això posem-ho a provisional, perquè jo haig de repassar totes les votacions demà al matí; però fins on n'he fet apunts manuals...

Meritxell Borràs i Solé

Sí. En la..., a veure, president, vostè deia que ens havíem dit quinze compareixents; deia d'ampliar-ho fins a disset, no?, si no m'equivoco?

El president

Bé, a setze, i ara estem a disset. Si fem el rànquing dels més votats...

Meritxell Borràs i Solé

A setze, estem a disset. Doncs, miri, en la mateixa línia n'hi ha dos que per poc també..., que formen part del mateix paquet, des del nostre punt de vista, que és el Miquel...

El president

Miquel Bonilla i María Elena...

Meritxell Borràs i Solé

Miquel Bonilla i María Elena Pérez, que, si ho hem de completar tot, doncs, fem-ho així, no?

El president

Ho sotmeto a la consideració dels grups. Jo, per mi, no tinc...

Meritxell Borràs i Solé

Si hem de ser generosos, per dir-ho d'alguna manera, amb les compareixences, siguem-ho en tot el cas, per entendre'ns.

El president

Té el sentit d'agrupació, és obvi; d'agrupació temàtica, eh?, que alguns també l'han defensat. (*Oriol Amorós i March demana per parlar.*) Oriol..., perdó, senyor Amorós.

Oriol Amorós i March

Bé, jo no amago l'interès perquè es puguin materialitzar les compareixences de Macià Alavedra i Lluís Prenafeta, que em semblen molt rellevants als treballs d'aquesta comissió, i –particularment, en la nostra opinió, eh?– més rellevants que el cas de Miquel Bonilla o María Elena Pérez. Em sembla que la diferència és clara, eh?

En tot cas, no ens oposem que siguin disset o que siguin dinou. En tot cas, el que entenc que avui s'ha votat i s'ha acordat aquí és la calendarització d'uns compareixents. De fet, no s'ha esborrat cap dels compareixents; si per art de màgia hi hagués més temps, doncs, el pla de treball no s'ha modificat, s'entén, eh? S'està votant una calendarització de, havíem dit, quinze persones; el president suggereix que siguin disset, la portaveu de Convergència i Unió suggereix que siguin dinou.

Per tant, cal buscar espai per a quatre més dels que s'havien calendaritzat, cosa que ens sembla bé, o es pot mantenir aquesta calendarització de quinze més dos –disset–, esperant veure si tots els que han de comparèixer compareixen, perquè atesa l'experiència que tenim, en fi, podria passar que, no ho sé...

El president

En aquests mateixos termes...

Oriol Amorós i March

...vaja, potser el senyor Santi Rodríguez ens pot il·lustrar una mica si vindran o no alguns dels compareixents. (*Remor de veus.*)

El president

En aquests... A part d'això, que si vol pot fer-ho...

Oriol Amorós i March

Admeti la broma, senyor Rodríguez, però és que molts són del seu color polític, eh?

El president

Però és en els termes... *(Santi Rodríguez i Serra intervé sense fer ús del micròfon.)*

Però és en els termes..., en la requisitòria del diputat Rodríguez dèiem això, precisament: estàvem votant la prioritització dins d'una agenda. Aquí no s'ha eliminat, no?, cap compareixent, si ha de continuar a la legislatura vinent.

No sé si preguntar-li que em defineixi «màfia»..., ai, «màgia». *(Remor de veus.)*

Perdó, perdó. Ha sigut un lapsus. No, he dit..., si no depèn de la màgia, dic, no vull saber què significa la «màgia».

Però sí que tinc un dubte metodològic: la setmana que ve hi ha tres compareixences; avui hem començat a les tres de la tarda, són les dotze de la nit, perquè teníem una votació, també, però en tot cas això no és... I la setmana que ve entenc que el primer testimoniatge no serà precisament d'hora i mitja. *(Veus de fons.)* No ho sabem –no ho sabem. Jo com a risc dic que potser..., no?

Oriol Amorós i March

Està confirmat?

El president

No encara.

El lletrat

Fins on sabem estan notificats, els tres.

El president

Sí, estan correctament notificats, però no han... Demà farem gestions.

Però això: també ho dic com a previsió que en altres... Potser avui, que eren periodistes, es podia haver..., no? Assumiré la responsabilitat que em toqui per fer-ho, per demanar respostes més breus. Però la setmana que ve pot ser, també, hipotèticament, llarga.

(Joan Mena Arca demana per parlar.) Senyor Mena.

Joan Mena Arca

No, jo crec que el que hauríem de fer és encabir aquests disset compareixents que hem prioritzat, no?, al mes de juny. I, a partir d'aquí, si l'agilitat i la dinàmica de la

comissió fa que poden venir més compareixents en aquesta comissió, doncs, que situem els dos que deia la senyora Borràs, que entenc que és el que també hem aprovat en aquesta prioritització.

El president

Els agendem, doncs, aquests..., considerem aquests dinou aprovats...

Joan Mena Arca

No, jo deia els disset, tenint en compte que si...

Meritxell Borràs i Solé

Els dinou.

El president

Són dinou. No, no, però que els agendarem per ordre de votació, també. Perquè, hi torno a insistir, i ja sé que és molt tard, el que hem votat avui són quines compareixences prioritizàvem el mes de juny. Si salten altres compareixences, el mes de maig o el mes d'abril ho podem moure tot, i que hi càpiga, que estic segur que, per uns motius o uns altres, dos o tres compareixents segur que no...

El lletrat

Potser es podria establir una limitació –com a suggeriment, perquè m'ho han dit alguns grups i tal, així en...– flexible, horària, del temps de resposta dels compareixents. Ho dic perquè...

El president

Sí, sí.

El lletrat

...de la mateixa manera que és una mica contradictori que els mateixos diputats tinguin cinc minuts estrictes –que no són estrictes, perquè el president dóna flexibilitat–, però establir, potser, una limitació. En fi, és un suggeriment, i ho dic perquè ho hem parlat amb algú, amb Ciutadans...

El president

Ciutadans ho ha plantejat. Jo hi estic d'acord.

El lletrat

...així de passada.

El president

Jo hi estic d'acord excepte en alguns casos especialment, no?, de testimonis. (*X demana per parlar. Veus de fons.*) Senyor Amorós. Però ho faríem, eh? Els donem dos minuts per resposta com a màxim, o tres minuts, però això pot ser un criteri, és un criteri difícil d'aplicar segons quina sigui la pregunta, clar.

Oriol Amorós i March

Jo crec, que amb el mètode que s'ha agafat i amb la importància del testimoniatge, no donaria una norma fixa sobre això, perquè em sembla que hi ha testimonis que necessiten potser, per contestar a una pregunta determinada, deu minuts, i els deu minuts són interessants. I n'hi ha d'altres que a partir del minut tres potser, doncs... Per tant, com que és una valoració subjectiva, jo li deixaria el criteri al president, en aquest sentit.

El president

No sé si dir-te «gràcies» o... Gràcies, en tot cas. Farem una cosa, que és un híbrid, que és que fixarem un temps d'intervenció de dues hores i mitja en el cas dels testimonis, i anirem modulant, no?, el control sobre la resposta. (*Veus de «Molt bé.»*)

Bona nit.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a ...